JURNALUL® S.F.

Premiul Convenţiei Europene de SF
euROcon '94

Anul IV Nr. 123 5-11 Iunie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 250 lei

Sîmbătă, 27 mai, ac, a avut loc la Buzău, Convenţia mass-media profilată pe SF.

amănunte în pag 3

Citiţi în paginele 8-9 povestirea lui MIKE RESNICK

O dimineaţă perfectă, cu şacali

Între 25 şi 29 mai a avut loc primul Congres Internaţional Dracula.

amănunte în pag 16

Mass-media feli

„Știință și imaginație" - TVR1, duminică 28 mai

În minutele care au precedat difuzarea episodului obișnuit din *STAR TREK*, d-l Mihai Bădescu ne-a prezentat imagini din episodul pilot al celui de-al patrulea „segment" al ciclului Star Trek, intitulat „VOYAGER" și având ca subtitlu sintagma *„Based upon Star Trek"*.

Noua serie a fost lansată de studiourile Paramount la 16-01-'95, difuzarea ei făcîndu-se în paralel cu cel de-al treilea „segment": *„DEEP SPACE NINE"*, lansat în '92. În episodul pilot (120 min), nava USS VOYAGER aflată în misiune în „zona neutră" se confruntă cu o puternică furtună energetică. Acțiunea noii serii se petrece în sec. XXIV, la milioane de ani lumină distanță de Pământ, ceea ce face, practic, imposibilă revenirea pe planeta natală a aceluiași echipaj, comandat de această dată de o femeie. Impresionante sînt efectele scenice ale noii serii.

Lansarea seriei *„DEEP SPACE NINE"* nu a stopat difuzarea *„NOII GENERAȚII"*, care s-a oprit abia la episodul 178 *(difuzarea celor două segmente făcîndu-se în paralel, pînă în 1994)*. Aici trebuie să remarcăm că în ritmul în care TVR1 difuzează *„NOUA GENERAȚIE"*, trekiștii români vor mai „suferi" vreo doi ani pînă la apariția seriei *„DEEP SPACE NINE"*.

După prezentarea cărților „Anchetatorul și forțele ocultе" de Dorel Dorian și antologia „Prietenii Fundației" alcătuită de Martin H. Greenberg a venit rîndul episodului 76 („Familia") al *„NOII GENERAȚII"*. „ENTERPRISE" se află în reparații, după confruntarea cu borgii (ep.74-75), pe o stație orbitală din apropierea Pămîntului, prilej pentru Jean-Luc Picard să revină, după 20 de ani, în satul natal Labarre din Franța, unde își întîlnește fratele (Robert), nepotul (Rene) și cumnata (Marie). Avem de-a face cu un Picard încă traumatizat de „borgificarea" sa. Wesley primește de la mama sa o înregistrare holografică făcută de tatăl său la 10 luni de la nașterea fiului său. Klingonianul Wolf îi are la bord, ca oaspeți, pe părinții săi adoptivi de pe Pământ. S-ar părea că după confruntarea cu borgii, nu numai echipajul navei „ENTREPRISE" s-a relaxat, ci și realizatorii serialului, pentru că, exceptînd aspectele educative de la care nu s-a făcut rabat, episodul a fost un fel de... „plăcintă cu sînge de rokeg". Bon apetit!

„Start spre extraordinar", R. R. T., duminică 28 mai

Am luat startul cu întîrziere și am nimerit în plină discuție despre Festivalul „Segra" de la Slatina, desfășurat în perioada 19-21 mai 1995. Protagoniștii discuției: Pompilian Tofilescu, Tiberiu Opriță, Adrian Crișan *(scuze dacă am omis pe cineva sau dacă am greșit în ceea ce privește a treia persoană)*. Vorbitorii au remarcat participarea extrem de redusă atît a fanilor din țară cît și a celor din localitate, fapt oarecum explicabil având în vedere adevăratul maraton de manifestări SF desfășurate pînă atunci și perspectivele participării la viitoarele întruniri pe teme SF, programate să aibă loc pînă spre mijlocul lunii iunie.

Pompilian Tofilescu a făcut o comparație între modurile de jurizare la concursurile de proză SF care au avut loc cu ocazia Festivalurilor „H. Coandă" (Craiova) și „Segra". Aprecie de PREMIILE acordate la Slatina: cu titulatura și numărul acestora cei de la *SEGRA* vor concura Academia Română. Cei trei (?) vorbitori au declarat, apoi, inaugurarea primului *Festival Național de Perle*, la care tot ei sînt membri fondatori, organizatori, sponsori. A fost o bună ocazie de delectare , totuși, prea multe citate din memorie!

După mărturisirea lui Tiberiu Opriță *(intervievat de Mara Popa și care a trebuit să țină o pietricică în gură, fiind „debutant" la o manifestare SF)* că a fost impresionat de numărul redus de participanți la Slatina, a urmat un comunicat de presă *(citit de Matei Donea)* din partea organizatorilor celei de-a doua ediții a Festivalului „Vladimir Colin" *(care se va desfășura în perioada 3-4 iunie în sălile hotelului „Semenic" din Reșița)*. Cu această ocazie s-a făcut un ultim apel pentru invitați *(Al. Mironov, Ion Hobana, Laurențiu Ulici, reprezentanți ai diverselor instituții de cultură, mass-media și cenaclul)* să confirme participarea.

Emisiunea a continuat cu difuzarea înregistrării discuției, deloc amicale, dintre M. Grămescu și Ovidiu Petcu, care a avut loc după jurizarea lucrărilor din concursul SEGRA '95. Nu am reușit să identific căruia dintre protagoniști aparțin replicile care urmează: *„Din principiu, nu ești bun de juriu!... Din principiu, nu o să mai fac parte din nici un juriu cu tine!"* Poate reușiți dumneavoastră!... Conflictul a izbucnit ca urmare a faptului că Ovidiu Petcu, participînd la cenaclul de noapte (s-or fi spart ceva pahare?!) nu a mai avut timp să filtreze cîteva lucrări și a recunoscut deschis: *„Ce să fac? Am scăpat 5 lucrări din 39. Pălmuiți-mă!"* Din păcate, aici s-a oprit înregistrarea și n-am mai avut prilejul să auzim „plici-urile"!

(Cîteva precizări: domnul Ovidiu Petcu – după unele declarații autopropus ca membru al juriului, după altele . invitat de Mihaela - președinta Asociației Segra – a citit aproximativ 20 lucrări, iar restul, aproximativ 150 de pagini, le-a răsfoit de la 10.30 la 11. În plus a încercat să impună spre premiere -și chiar a fost premiat în urma scandalului mai sus pomenit un text pe care îl primise personal și nu fusese trimis în concurs N.r.)

Din dialogul care a urmat între Mara Popa și Tiberiu Opriță am mai reținut cîteva replici:

T.O: *„Nu mă fac avocat, ci notar."* (nn. T.O. este student la drept)

M.P. *„Putea să spună că cele cinci lucrări nu au corespuns și atunci nu mai avea nimeni de spus ceva."*

T.O. *„Fanii ar trebui să participe la manifestările SF, pentru că nu pierzi timpul."*

M.P. *„Pierzi doar banii."*

T.O. *„Mă sperie doar nopțile pierdute."*

În concluzie: nu pierdeți timpul ci numai banii și nopțile!

„SF World", Radio Tinerama, luni 29 mai

În prima parte a emisiunii am audiat, în lectura lui Alin Gălățescu, episodul al treilea din nuvela *„Moartea doctorului Insulă" de Gene Wolf (premiul Nebula '94)*.

În a doua parte, după o scurtă prezentare a cărții „Prietenii Fundației" apărută la ed. Nemira, Alin Gălățescu a avut o convorbire telefonică cu Liviu Radu, având ca subiect „UNIVERSUL ISAAC ASIMOV" *(d-le A.G., se prea poate ca americanii să pronunțe „Aisaac", dar el tot Isaac, așa cum se scrie, rămîne; părinții lui îl strigau oare în americană?!)*. Din replicile d-lui Liviu Radu am reținut *(să mă scuze d-l L.R că poate nu am reușit să le redau cu exactitate, dar sper să nu fi denaturat ideile și conținutul)*:

„Eu și cei de vîrsta mea ne identificăm cu I.A.. Primele cărți care au apărut la noi (din literatura anglo-saxonă) și pe care le-am citit au fost ale lui I.A... Literatura de popularizare - sîntem deficitari la acest capitol, ca să nu mai vorbim de autorii români... Nu cred că există o echipă care a scris pentru I.A.. Am criticat într-un articol recent ultima apariție din seria „Fundației", însă toate cele șapte volume au un stil unitar, caracteristic lui I.A.. Asimov nu s-a bazat pe o industrie care să genereze cărți comerciale... Nu toate cele 400 de cărți ale lui Asimov sînt capodopere... Nu cred că există o echipă de genul celei care a scris „Prietenii Fundației", care să fi scris pentru Asimov. Printre cei care au scris „Prietenii Fundației" sînt autori care l-au cunoscut bine pe I.A. și care l-au preluat cu ușurință... I. A. a fost o fire deosebită, nu s-a abătut de la o anumită corectitudine morală; s-a văitat permanent că este presat de editori să scoată cărți de public... Asimov a atacat un subiect nou, de actualitate și acum: psihologia mașinii. Caracterul de unicitate a rămas neegalat... Psihoistoria este un concept care dovedește puterea de sinteză a lui I.A.. Imaginează omenirea ca avînd o dezvoltare care respectă niște legități... Da, Asimov scrie „social-fiction" - a încercat să fie un precursor în domeniu. A inventat foarte multe, atingînd un vîrf în anii '60. Ideatic puțină lume îl egalează."

În final, Liviu Radu a făcut cîteva precizări cu privire la Festivalul „Vladimir Colin" care se va ține la Reșița.

Ioan PAVELESCU

POȘTA REDACȚIEI

A.V. MIRCEA (Focșani) - Ave, ave, ave *(că doară posezi trei nume)*. Chiar mi se făcuse dor, dar se vede că lipsa de egzerciț în domeniul e-pistolar își spune cuvîntul: ultima depeșă *(la care-ți răspondez acilea)* e complectamente lipsită de sevă precum oasele păsărilor de măduvă. Chestiile cu împărțeala îl privesc exclusivamente *(în principiu)* pe șăful nostru din bătătura redacțională. Oricum a promis că o listă exhaustivă cu participanții la *ULTIMUL CONCURS* va fi publicată și e posibil ca *"Tolaie"* să figureze prin vreun oarece coltișor al ei. Probabil că deja ai aflat de rezultatele *Segrei*, așa că nu insist asupra lor, ci mă voi referi la materialitate care în acest caz constă într-o diplomă cu autograful lui Mihail Grămescu. *(Mi se pare că ai vreo 3-4 prin redacție)*. Mie proza mi s-a părut cam banală.

Nicolae CUȚĂ (Craiova) - O posibilitate de a primi regulat revista ar fi abonamentul direct la redacție, dar și această modalitate, tot prin intermediul poștei se realizează. Așa că...

Codruța UNGUREANU (Rădăuți) - Răspunsul îl găsești în pagina 11. Mai scrie-ne.

Antonella IANOTA (Arad) - Se pare că oarece disponibilități există, dar deocamdată: nu. Încearcă abordarea altor registre și pune mai mult accent pe literalitatea textului nu te opri la simpla enunțare de idei. E adevărat că frazele scurte dinamizează proza, dar excesul utilizării lor o mitraliază de-a dreptul. Succes!

Matei MOCANU (Zimnicea) - Mai trimite și altceva pentru că ce am citit nu ne-a convins.

Dreptul la replică:

În urma articolului : *"FANDOMUL MOARE, DAR NU SE PREDĂ"* semnat de Michael Haulică, Radu Haraga, proaspăt cenaclist, a solicitat dreptul la replică simțindu-se vizat:

1. "Vina" de a fi luat 2 premii îmi aparține numai mie (eventual textului) și nu cenaclului Quasar, mai precis membrilor juriului, pentru că eu am introdus nuvela cu pricina la 2 concursuri. Nu înțeleg de ce sînt folosit ca pretext pentru veșnicul război (unilateral și personal) al domnului Haulică (respectiv al "Alternativului") cu ceilalți (aici ceilalți=Quasar). Nu mi-am dorit acest conflict și, dacă asta ajută la ceva, îmi cer scuze tuturor pentru această greșeală, deși...

2. Sînt un autor foarte cunoscut și aflu asta chiar de la domnul Haulică?? Să fim serioși, sînt un autor de mîna a n-spea pentru că n-am publicat decît două texte (iarăși 2 - cifră fatidică)

3. Sînt foarte deranjat de faptul că nu se discută calitatea textelor în sine, ci culoarea lor politică, respectiv apartenența lor la un anumit grup din mărețul fandom românesc. E trist, dar adevărat: părerea intenționat - "avizată" a înlocuit critica literară pertinentă.

Ca să revin la oaia neagră, mi se pare că domnul Haulică n-a citit textele intrate în concurs și deci nu poate aprecia premiile în sine. Dacă a fost nemulțumit de textele premiate, de ce n-a concurat domnia-sa cu altele mai bune?

Sau de ce n-a oferit el însuși niște premii? N-ar fi fost chiar așa de greu, totuși...

4. Nu comentez aici tenta voit ironică a articolului. N-ar avea sens. Cu toate acestea, nu mă pot abține să nu remarc imparțialitatea autorului în celelalte privințe.

Nu vreau să par nici ca un tip răutăcios, nici ca un adept fanatic al legii talionului, dar oare Sergiu Grapă n-a luat premii și la Craiova și la Iași cu aceleași desene și în numele Alternativului?

Nici el n-are nevoie de reclamă, nu-i așa? Asta mă face să cred că dacă aș fi fost membru al "Alternativului", aș fi fost felicitat, și nu blamat.

La urma urmelor, domnilor, valoarea decide. Așa că hai s-o lăsăm baltă și să ne apucăm de treabă.

MICĂ PUBLICITATE

Șerban Damian: str. M. Eminescu, 22, bl. 10, ap. 5, sc. A, Ploiești 2000 vinde numerele 6-9, 11, 12, 14-39, 41, 43, 51, 58, 62, 74, 108 din JSF.

Liviu-Călin Hila: str. Hambei, nr. 313, com. Șura Mare, Sibiu vinde PRELUDIUL FUNDAȚIEI, FUNDAȚIA ȘI IMPERIUL, A DOUA FUNDAȚIE, MARGINEA FUNDAȚIEI, MÎNA STÎNGĂ A ÎNTUNERICULUI, NEUROMANTUL, 2001: O ODISEE SPAȚIALĂ, POARTA TIMPULUI sau schimbă cu CARRIE și MANITOU (Graham Masterton).

continuare în pagina 11

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI (activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*
Culegere: *Ruxandra ROGOJINARU*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN, Mariana SEBE, Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice oficiu poștal din România, precum și din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 312942 București - România Piața Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor șef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

Prima Convenție a oamenilor din mass-media profilați pe SF

„Se poate trăi din SF?" a fost întrebat la euROcon '94 marele scriitor John Brunner? *„Unii pot,* a răspuns dînsul, *eu nu!"* Iar Mihail Grămescu a confirmat *„Nu, dar cred cu disperare că se poate. Altfel toată munca mea ar fi în zadar."* Am făcut această scurtă introducere fiindcă majoritatea oamenilor din mass-media profilați pe SF sînt fie scriitori, fie graficieni, fie animatori; și nu cred că sînt 10% dintre ei care se pot lăuda că trăiesc din SF. Și ar trebui subliniat faptul că au pornit la drum fără prea multe cunoștințe teoretice -de genul *„cum se face și cu ce se face o emisiune SF/o pagină SF/un supliment de SF"*, fiindcă ori nu exista modelul necesar, ori nu aveau condițiile necesare pentru a urma un model; au pornit la drum cu o bază informațională SF-mai mare, sau mai mică, în funcție de vîrstă, profesie, etc., dar avînd „ca partener" cellalți membri ai fandomului. Remarcabil este, cred eu, faptul că din grupul acela neomogen și, să-i dăm dreptate lui Cristi Lăzărescu, diletant, s-au selectat o mînă de oameni care s-au specializat, s-au profesionalizat, păstrînd SF-ul fie ca hobby, fie ca mod de viață, și au creat structurile legale prin care să se poată trăi din SF.

Organizată la inițiativa Jurnalului SF, cu sprijinul Casei Tineretului din Buzău și a Asociației GENEZE din localitate, Convenția a reunit 16 reprezentanți ai presei, televiziunii și radioului din 12 județe: *București, Ploiești, Buzău, Brăila, Galați, Focșani, Iași, Botoșani, Suceava, Roman, Brașov și Timișoara,* reprezentînd: Jurnalul SF, Curierul Național, Radio România Tineret, Radio Prahova, Radio Campus Buzău, Radio Media Buzău, TV Storm Buzău, TV Cony Sat Buzău, Cony Sat Brăila, Tele M Iași, Super Nova, Radio Hit Iași, Radio Uni+ Botoșani, Informația Buzăului, Top 91 Suceava. Au mai fost alături de noi cu SFatul și gîndul Victor Stoica (Cluj), Dan Popescu (Piatra Neamț), Mara Popa (București), Marian Coman (Brăila) și, poate, alții.

La discuții au participat și domnii Alexandru Mironov, Sorin Repanovici și Nicu Gecse (reprezentanții celor 3 mari organizații de profil din țară - ProCon SF, FNTSF, ARSFan.)

După lungi discuții și analize ale mișcării SF, la care au luat cuvîntul domnii George Ceaușu, Mihai Samoilă, Michael Haulică, Voicu Bugariu, Călin Ghețu, Dan Doboș, Adrian Sava, Alexandru Mironov, Sorin Repanovici, Ion Lungeanu, Nanu Mircea etc. cea mai mare parte a problemelor prezentate în JSF122 și-au văzut soluționarea în proiectul SOCRATE - un program al MTS ce se ocupă cu pregătirea oamenilor pentru impactul cu viitorul prin intermediul audio-vizualului.

Astfel legătura între oamenii de mass-media se poate face prin intermediul INFOTIN-urilor, care se găsesc în toate orașele țării.

Problema difuzării de carte și publicații SF și-a găsit rezolvarea în același program Socrate ce propune înființarea unor librării pentru tineret în școli și licee.

S-a propus ca emisiunile din teritoriu să intre într-un fond comun al mass-media de specialitate pentru a putea fi folosite și de alte posturi, în afara celor care produc emisiunea și totodată să fie arhivate și catalogate, deoarece au calitate de document cultural.

Pentru discutarea și redactarea statutului acestei organizații s-a propus ca viitoarea întîlnire să aibă loc la Brașov.

Spre seară, cînd spiritele s-au mai potolit, s-a discutat și modul în care România va fi reprezentată la Glasgow și *dacă este necesar* să fie așa de bine reprezentată *(este vorba despre 3 autocare aproximativ 200 de oameni).*

Ca o noutate: dacă RomConul se va desfășura în autocare domnul Alexandru Mironov, președintele ProCon SF (Asociația profesioniștilor de SF) și-a luat angajamentul că premiile acestui RomCon vor avea suport material. Și prin suport material am înțeles nu 10 cărți editate de *cea mai bună editură de profil,* nici cristaluri și bibelouri șlefuite și donate de Nicu Gecse nici.... CI CHIAR BANII *(imposabili e drept, dar bani și chiar mulți, avîndu-se în vedere faptul că premiile Convenției Naționale sînt cele mai importante premii ale anului și reprezintă recunoașterea muncii unui întreg an) (și fiindcă veni vorba poate se tipăresc și diplome că de doi ani de zile nu prea se mai obișnuiesc).*

Adrian Bănuță

Studioul TV Suceava

Emisiune săptămînală - luni ora 21.30 (reluare marți ora 12)
„LA FRONTIERELE CUNOAȘTERII"
redactor Mircea Nanu-Muntean
- noutăți din fandom *(sursă JSF, Super Nova CPSF)*
– prezentare cu trimiteri la titluri a JSF CPSF, Super Nova, eventuale fanzime ce ajung prin miracol, Magazin, Strict Secret (atunci cînd e cazul)
- noi apariții de carte cu detalii autor, subiect, editură, alte apariții ale aceluiași autor.
* La secția cărți, reviste se fac și prezentări de apariții în CNI-stică (UFO, parapsi...)
- SF în film *(Cum arată un ET, Andoidul în filmele SF)*

Radio Top 91 Suceava

-65,9 FM-
– Emisiune săptămînală miercuri ora 21.30
– Redactori: Mircea Nanu-Muntean Denis Pavliuc (elev cl. 12) durată 1.00 h.
„RADIO FAN SF"
– medalion autor român sau străin
– prezentare către (noutăți)
– noutăți din fandom
– microcablu radio
(se primesc proze scurte, cele după aprecierea noastră valabilă se citesc de autori în „invitatul emisiunii")
– Rubrică UFO-PSI
– Rubrică proză scurtă autori români sau străini.

Telefon Nanu-Mircea 030-2112863 ora 16-1 (noaptea)

JSF DET

Joi 18 Mai, ac, a avut loc prima ieșire în eter a emisiunii Club SF (17.30-18) la Radio Terra din Piatra Neamț. Redactor Mircea Furdu.

Am primit la redacție nr 1/'95 al fanzinului Nova 5,5 editat de organizația Noi pentru voi din Galați. Fanzinul cuprinde proze semnate de Sorin Călinică-Octombrie cu crini, Dragoș Palade-Dilatare și Cătălin Sandu -Evoluție. Grafica este realizată de Dragoș Palade.Tel de contact 036/429666 Mircea Nucă.

O apariție deosebită în peisajul pubicistic românesc, prin condițiile tehnice/grafice deosebite, îl constituie fanzinul Univers SF (format A4, 32 pagini, 800 lei, copertă cretată în 2 culori) editat de clubul Univers din Bistrița. Cuprinde proze semnate de Alexandru Cristian Miloș, Marius Adrian Mănăilă, Alin Cordaș, Sorin Ioan Nemeș, Titus Zăgreanu, Ciprian Dorofteiu, Ioan Țăndureanu, Adrian Mănarcă. Grafica este semnată de Adrian Mănăilă și A. Berki. Tel de contact:063/213166; 213028 Casa de cultură Bistrița.

Rățușca cea urîtă

Mafia este, necesită și aduce bani. Poate că oamenii din mass-media, profilați pe SF, sînt dintre cei mai conștienți de acest lucru, pentru că l-au aflat nu doar din lecturi, ci și din experiența de fiecare zi.

Nu pot să las la o parte faptul că, în România, redactorul de ziar, de radio sau de televiziune este adesea privit ca o rățușcă urîtă, care trebuie să cînte, doar cu glas de privighetoare, despre fascinația de a fi colibri la Polul Nord!

Adică, el trebuie să se-nhame la telefon sau fax și să-ntrebe în stînga și-n dreapta: *Ce mai faceți, măi aceștia? Nu vreți să vă fac publicitate (pe gratis) că mai scoateți o carte* ? Vai, da-s fascinat că organizați ceva, dar trimiteți-mi invitație, poate am să prind o delegație! Sînteți magnifici, dacă dați un nessi Cuuum, două? Ah, nu. Știam eu, da, că la două pleacă trenul. Desigur, mănnebunesc de plăcere să vă scot informațiile cu cleștele, e numai în interesul meu să vă trîmbițez reușitele. Hai, că redacția e moșia lu' tata și vă fac o reclamă să mă țineți minte! Dați o chiflă și-un volum și m-aveți aliat o veșnicie...

Ce mai, mentalități de pe vremea lui Socrate, nu brazilianul, nu programul info, ci grecul (470 – 399 î.e.n.).

Așa că ideea de rețea informațională în fandom *(a cărei ma/pa/fra-ternitate tind să o atribui lui Mike Haulică, Darius Luca, Marei Popa și lui Adrian Bănuță – deopotrivă)* apare nu doar ca foarte utilă, dar chiar ca indispensabilă. Bazele ei s-au pus la Buzău unde, la inițiativa JSF, au venit cei dornici să fie bine informați – pentru a informa bine, încercînd să înfiripe o rețea stabilă și dinamică, dincolo de închistarea în Federații sau Asociații. Firesc, la prezențe notabile au fost și absențe așișderea.

Din fericire, n-au lipsit ideile bune, deși va mai trece ceva timp pînă cînd, legînd verigă lîngă verigă, vom avea rețeaua informațională bine pusă la punct, coerentă, funcțională, eficientă. Noi, cei ce știm despre SF, vom fi primii care se vor bucura să aibă cititori bine informați.

Nicu Gecse
(ARSFan / Curierul Național)

SINUSUL

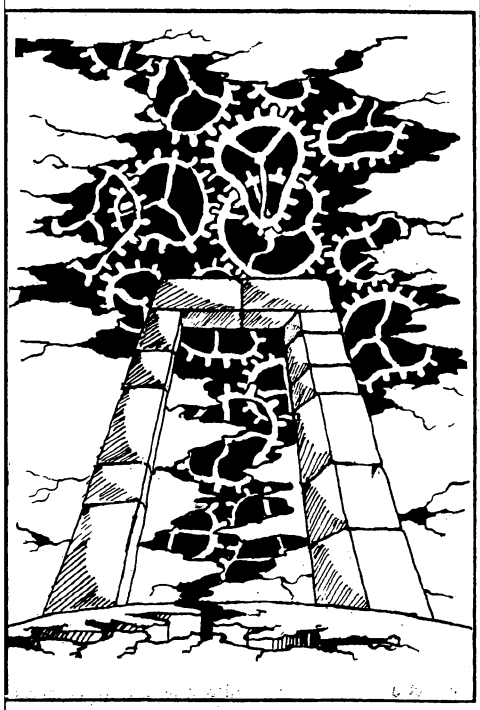

Pămîntul reavăn absorbea toate radiaţiile. Abia acum îşi dădea seama ce puternic era. N-avea nimic altceva de făcut decît să absoarbă. Şi cît se chinuise pînă acum. Nu-i venea să creadă. Totul devenise atît de uşor.

Trebuia să lupte împotriva oricărei radiaţii. Căuta. Materialele, sau chiar non-materialele, tot felul de soluţii. Altceva nu ştiuse să facă. O radiaţie, apoi după căutări o anti-radiaţie. Şi tot aşa. Nimic altceva decît să muncească, să caute, să cotrobăie prin univers. Pentru ce? Doar ca să se apere. Aşa fusese învăţat. Să se apere şi iar să se apere. Să găsească mereu un antidot.

Şi cînd şi-a dat seama?! Era oare prea tîrziu? La ciclul său de viaţă, da. Făcu un calcul scurt şi-i mai rămăseseră cîţiva eoni. Nu era prea mult, dar era ceva.

Nimic nu se compara cu descoperirea pe care o făcuse. Cîte se schimbaseră! Ce bine era! Parcă-i şi vedea pe puştii care se certau. Dimineaţa. Cu problemele lor de geometrie. Nu ştia ce-i aia geometrie, dar a înţeles ce-i ăla sinusul. Şi l-a aplicat. Şi n-a mai fost nevoie să caute antidot pentru radiaţii. N-avea decît să calculeze sinusul, să-şi schimbe poziţia şi totul devenea insignifiant. Dac-ar fi ştiut mai demult!

Din ziua aceea, puştii dispăruseră. Dar acum putea sta liniştit. Nu făcea altceva decît să calculeze.

Şi pentru că tot era liniştit, îşi întinse cîteva plăci tectonice aşa ca să-i trosnească, apoi îşi umezi un pic deşerturile cele mai secetoase, şi chiar îşi afundă doi-trei munţi numai aşa de plăcere, şi adormi.

În aşteptarea celor cîţiva eoni pe care-i mai avea de trăit.

Cosinusul

Ştiau c-aveau să plîngă după ce-i vor lua copilul. Două-trei lacrimi, şi gata. Oricum, aşa e legea. Şi cu legea nu te pui.

Motto: „Şi cu legea nu te pui".

În fapt, nimic nu era normal. Şi toată lumea ştia asta. Încercau să se opună, puţin, ca de fiecare dată, apoi reveneau la ce spunea legea şi tăceau. Şi, cîteodată, iar se răzvrăteau. Căci aşa e legea. Şi cu legea nu te pui.

Motto: „Şi cu legea nu te pui".

Cine, dracu', a mai văzut într-o carte de istorie două motto-uri incluse într-un text. Dar, dacă aşa e legea? Şi cu legea nu te pui.

Pe la şapte dimineaţa, cînd abia începusem să mîzgălesc ecranul a intrat peste mine un tip. Nici prea scund şi nici prea-nalt, nici prea slab şi nici prea gras, nici prea frumos şi nici prea urît, adică un om potrivit în toate. Şi-a-nceput să vorbească. Şi-a tot vorbit. Legea poliţiei spune că n-ai voie să opreşti pe cineva din vorbit. Aşa că legea-i lege şi l-am lăsat să vorbească. Se făcuse ora zece cînd mi-a cerut un pahar cu apă căci i se uscase gura şi mai avea de vorbit. Am încercat să-l fac să înţeleagă că nu mă interesează ce-mi spune, dar să lăsăm vorbăria multă. Pe la unsprezece s-a ridicat şi a plecat. Scurt. Fără să mă lase să-mi dau cu părerea.

Pe la douăsprezece a intrat nevastă-mea. Cu ea nu respect legea. E singurul nostru avantaj. N-am băgat-o în seamă şi mi-am continuat lucrul.

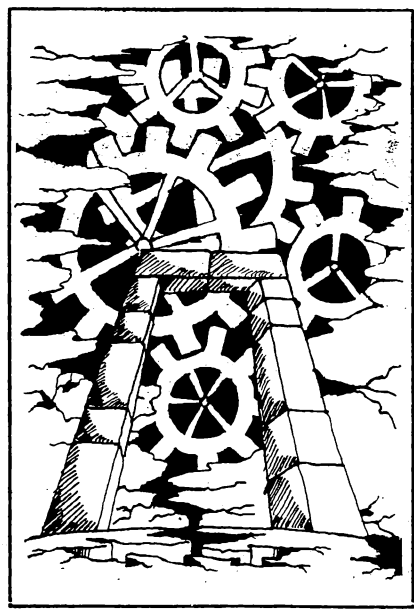

Trebuia să scriu istoria contemporană. Şi mai ales să respect legea. Iar nevastă-mea a început să-mi spună că s-a dus azi la serviciu cu fermoarul de la şliţ desfăcut, şi legea decenţei spune că... bîr, bîr,... şi noroc că n-a văzut-o nimeni... şi bîr, bîr... că numai cu mine poate să vorbească orice... şi tot aşa... că anul ăsta o să avem un copil pe care bineînţeles o să ni-l ia... că mai bine i-ar face în incubatoare... Săraca... Şi cînd mă gîndesc cît pătimeşte şi ea, îmi vine să urlu şi-i dau dreptate.

Mă întorc la istoria mea pe care am intitulat-o „Cosinusul". Dar ştiţi de ce? Cosinusul unui unghi este egal cu raportul dintre cateta de jos şi ipotenuză. Legea spune: „Cei de jos sînt deasupra celor de sus". Stînd şi calculînd îţi dai seama că rezultatul raportului este subunitar. Şi m-apuc şi vorbesc cu nevastă-mea. Că-i mai bine.

TANGENTA

Totul e să te învîrţi. Nimic altceva. „Cum adică altceva?" Exact. Traiectoriile nu-ţi trebuiesc. „Păi şi fără traiectorii?" Înţelege, odată. Totul este aleator. Te învîrţi. Şi iar te învîrţi. Simţi cum devine împrejurul tău o cavalcadă de linii ce fug de sub supravegherea gravitaţiei, linii pe care le cobori, le ridici, le ondulezi, linii pe care le visezi. „Dar visele sînt interzise. Nu ştiai?" Of. Eşti de groază. Învîrte-te şi tu o dată fără să gîndeşti. „Şi dacă mi se dizolvă?" Oricum îţi vor creşte altele. Mai mari şi mai puternice. E o regulă, nu? „Da, aşa e. Dar trebuie să aşteptăm pînă vor veni altele". Eşti un prost. Stupid de prost. Nu vrei să încerci şi tu ceva aleator? Ceva care să te desprindă altfel de solul negru? Dar de solul alb? „Hai, lasă-mă cu poveştile. Ştii şi tangentele pe care le calculezi cu atîta ardoare". Eşti fraier. Pînă şi tangentele pe care le calculezi cu atîta ardoare pot fi uneori aleatoare." Nu-i adevărat. O tangentă e tangentă şi-atîta tot". Chiar şi atunci cînd intri?" Bine, dar atunci n-ai voie să te învîrţi. „De ce? C-aşa vor ei? Dar *Ei* nu ştiu că tu te învîrţi atunci cînd intri. „Bine, bine. Hai s-o gîndim altfel. Intri şi apoi te învîrţi. Dar şi aleator? Nu crezi că-i prea mult? Şi nu că-i mult. E enorm. Încalci absolut orice regulă. Ce naiba, vrei să fii stins?" Ţi-am spus că eşti prost. Vor şti doar dacă le spui tu. „Ce te face să crezi asta?" Cred că tu. Sau poate tangentele tale. Nu ştiu, eşti prea riguros. Chiar şi în intimitate nu ştii altceva decît cum să-ţi aplici tangentele printre linii. Nu poţi fi deloc aleator? Aruncă-ţi odată gîndirea atunci cînd te învîrţi şi gîndeşte-te pentru o clipă atunci cînd intri. „Şi?" Cum şi?... Ştii ce? Hai încearcă odată să faci cum am spus şi mai vorbim după aceea." Bine, da' nu pot..." Ba ai să poţi. Ţi-am spus să nu fi prost. Aruncă, dracu' tangentele alea şi încearcă.

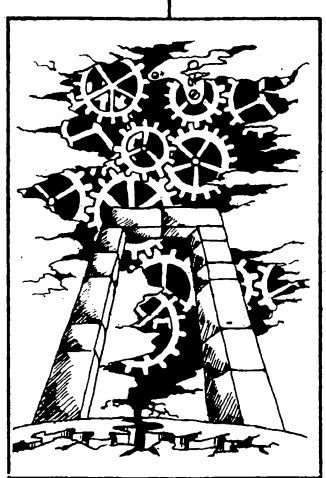

Cînd te uiţi, totul durează o clipă. Cînd simţi? Începi să te roteşti, să laşi liniile să curgă pe lîngă tine, şi te simţi fără apărare că n-ai tangentele la tine, cînd totul e aleator, să laşi să curgă pe lîngă tine, să-ţi pătrundă în creier şi spaţiul şi timpul în aceeaşi clipă, atunci cînd intri, atunci cînd în jurul tău nu mai există nimic, cînd doar te simţi fericit...

De ce te-ai oprit? Abia intraseşi. Ce dracu ai? Îţi vrei tangentele înapoi?" Da, le vreau... Le vreau pentru că... pentru că acolo... adică... pentru că eu sînt unul dintre Ei."

COTANGENTA

Miracolul se împlini. Îşi puse mîna pe el iar acesta învie. De faţă cu toată lumea. Celălalt se ridică şi spuse:

– Visez? Sau poate Mîntuitorul şi-a aplecat puterea asupra mea şi mi-a redat lumina.

– El e! El e! Mîntuitorul a făcût-o, strigă mulţimea absorbită. El a înfăptuit miracolul.

Atunci El îşi căută cuvintele în vocabularul său şi-aşa limitat.

– Am sosit să-nfăptuiesc miracolul. Atît pentru cei credincioşi cît şi pentru necredincioşi.

– O, Slăvite, mîntuire vrem de la tine, a strigat mulţimea.

Apoi L-au purtat pe braţe, L-au spălat pe picioare, l-au dat să mănînce cele mai alese mîncăruri, să bea cele mai fine şi mai parfumate băuturi. I-au cerut să le povestească cum e în împărăţia cerurilor. Şi El atunci a mîntuit:

– E mai mult decît spuneţi voi în poveştile voastre.

A mîntuit pentru că El nu ştia. Lîngă El a venit un copil şi a spus:

– Eu vă cunosc. Aţi fost profesor de matematică. Cel care a publicat în „Anuarul Matematic" legea învierii. Legea învierii cu aplicabilitate la animale. Adică la fiinţele care nu au suflet şi se bazează pe instinct. Ştiu, cu el a fost altceva, dar la fel de simplu. Ai luat în calcul dragostea lor, lumina soarelui, atracţia pămîntului şi bioenergia ta. Le-ai înmulţit pe prima cu ultima, pe a doua cu a treia şi-ai aplicat ca de obicei cotangenta din cele două rezultate. Exact legea învierii. Nu-i aşa? Nimic mai simplu. Şi voi îl credeţi Mîntuitorul? Halal de voi, neştiutori de carte.

O clipă mai tîrziu copilul străpunse inima celuilalt cu un cuţit. În linişte, înmulţi dragostea lor cu bioenergia sa, apoi lumina soarelui cu atracţia gravitaţională şi calculă cotangenta din rezultat.

– Vedeţi, spuse copilul, acum că l-am înviat pe Mîntuitor, ce spuneţi? Eu cine sînt?

Mulţimea copleşită spuse abia şoptit:

– Tu, tu eşti tatăl Mîntuitorului.

Lucrări primite sub pseudonimul
Dino Zaurus
Nominalizare Pozitronic '95

Grafică realizată de Nicolae Sava.

Moartea unei VRĂJITOARE

Dan SOCIU

Casa părea mică; unii credeau că e un coteţ pentru o pasăre uriaşă ori vreun hambar de cărămidă. Doar că acei nătăfleţi nu aveau pic de habar despre ce se ascundea sub pielea pămîntului şi despre ce iatacuri blestemate dormitau la temelia aşazisului coteţ. Căci, după cum s-a aflat mai tîrziu, deocheata casă a vrăjitoarei şi a servului dumneaei, Alfonso, se arăta a fi un adevărat gheţar din piatră, trei sferturi din trupu-i fiinţînd în pămînt.

Lumea nu-i ştia casa dar îi cunoştea îndeletnicirile, pricină de cleveteli şi vorbe rele dar şi de o întunecată şi răvăşitoare teamă. Cînd din hornul Reminei se ridicau trîmbe roşiatice de fum, femeile îngenuncheau şi băteau mătănii. Bărbaţii, precum le e firea, se măscăreau cu chipuri dîrze şi nepăsătoare dar, în adîncimea lor tremurau şi se dădeau de ceasul morţii iar unii îşi făceau cruci cu limbile, obicei prost, dar dătător de curaj şi vigoare. Şi ce-şi mai ziceau, fiecare glasul său, toţi cu graiul unuia:

Remina îşi fierbe năpastele...
...păzească-ne sfinţii...
...ne usucă sufletele...
...şi ne fură bărbăţiile...
...aşa e, stat-am destul cu minţile rătăcite...
...a venit vremea!

Vremea pentru ce? S-ar fi mirat un neştiutor sau vreun străin de locurile şi obiceiurile acelea. Dar stăpînitorii lor aveau cunoştinţă mare asupra înţelesurilor vorbelor de mai sus şi, fără a mai sta la sfat, puneau mîna pe matiine şi raatine, pe ţepeluri şi pe tăişări ca mai apoi să pornească, lipiţi unul de altul, spre coliba Reminei.

Urcau încet, tîrîndu-şi încălţările prin colbul şi rugina drumului, urcau tăcuţi, făurindu-şi vise sîngeroase şi strîmbe, pe potriva minţii fiecăruia. Capii gloatei, întruchipaţi de cei doi Păstori, le aruncau din vreme în vreme cîte-o vorbă de îmbărbătare, temîndu-se, se vede treaba, ca nu cumva slăbiciunea să înfrîngă dîrzenia şi să-i întoarne din drum.

Într-un tîrziu, ajunseră la păgînul lăcaş al Reminei, acolo unde se sfîrşea satul şi puternicia crucii. Acolo-şi dăinuise Satan cuib şi petrecea cu hoarda-i de îngeri ai tubului.

Şi, ca mai totdeauna, Alfonso Cocoşatul îi aştepta trîntit în praful curţii, cu veşnica-i fumegătoare prinsă în colţul hidoasei schimonoseli ce-i ţinea loc de gură.

Gloata se oprea la niscaiva paşi de dumnealui şi-şi mişca, amenințătoare, tăişurile, faptă vană, căci lui Alfonso nu-i păsa nici cît de o furnică strivită sub tălpi, ci fumega molcom şi, dintr-o vreme în alta îşi ţuguia buzele şi scuipa în colb. În vremea asta, oamenii cloceau tot soiul de plănuieli îndrăzneţe dar pe care nu şi le împărtăşeau unul altuia de teamă să nu păţească precum voinicul ce-a sfătuit sătenii să lege un clopot de gîtul uriaşului cel hrăpăreţ.

Şi pentru că nici unul nu se înghesuia la cuvîntare, se găsea Păstorul cel tînăr să-i zică:

- Netrebnicule, dă-te din calea noastră ori te vom face fărîme! Mîndru de asemenea vorbe, tînărul călăuzitor trăgea niţel aer în piepţi şi apoi, plin de îndrăzneală, slobozea un nou şir de ameninţări.

Dar Alfonso se mulţumea să rînjească răutăcios şi să scruteze cu ochii vicleni nenorociţii adunaţi în jurul lui.

Abia mai tîrziu, cînd lehamitea punea jug pe dînsul, căsca prelung şi rostea:

- Duceţi-vă, pierduţilor şi vă gătiţi treburile. Şi îngrijiţi-vă animalele şi muierile, cît încă mai sînt tefere! Că cine poate şti!?

Graiul drăcesc al slutului şi tonul pe care spunea ce spunea îi îngheţa pe bieţii ţărani şi le cam tăia din pofte.

Murmurau, înfricoşaţi, blesteme şi plecau privirile în pămînt de parcă nu-ştiu-ce comori s-ar fi rătăcit acolo, în adîncuri.

Fiece cuvîntel, oricît de prăpădit şi de neînsemnat îşi are rostul său în această poveste a mea. Aşadar, să nu vă fie cu mirare faptul că, las deoparte răfuiala sătenilor şi că mă-ndrept spre alte pricini căci aceasta e voia istorisirii.

E vorba de Alfonso.

Alfonso îşi iubea stăpîna şi-i slăvea frumuseţile, atîtea cîte avea. Iar aceasta se petrecea în ciuda felului lui de a fi, adică nici femeie, nici bărbat *(dar pentru că aducea a om şi nu a muiere, îmi îngădui să-l numesc SLUT şi nu SLUTĂ)*. Remina, însă nu-l iubea şi aceasta este de la sine înţeleas căci, fiind copila Necurăţeniei nu era în stare să cadă-n mrejele amorului, o joacă bună numai pentru făpturi slabe.

Ţinea la Alfonso ca la un instrument, ca la harcova cu care-şi mesteca fierturile ori ca la pruncul destinat jertfei întru îndeplinirea legilor vrăjitoreşti.

Datorită acestei rînduieli îi dădea voie cocoşatului să ia parte la drăgostelile ei cu lilieci sau cu şobolani căci Remina avea, totuşi, porniri omeneşti şi carnea ei ducea aceleaşi doruri încolţite în cărnurile oricărei muieri.

Ghemuit într-un colţ al beciului, servul gemea şi se îneca în propriile-i bale, în vreme ce stăpîna sa, întinsă pe-un pat din pînzele de paing, îşi dăruia sînii mănunchiurilor de gheare şi blănuri diavoleşti şi-şi frămînta ruşinea cu degetul pînă cînd, turbată de plăcere, se moleşea şi se topea în braţele somnului. Atunci, servul se tîra pînă la trupul gol al stăpînei şi-şi lua partea lui de bucurie cu palmele, cu buzele şi mai ales cu stîrvul galben care-i întruchipa limba.

Nu se petreceau bine zorii că Remina se trezea. Urma pedeapsa, pe care cocoşatul o înghiţea cum nu se poate mai bine, fiind deja obişnuit cu gustul spurcăciunilor trupeşti, cu loviturile de lanţ ori cu mireasma fierturii de iarbă dulce, un parfum care, odată pogorît în sacii pieptului îţi muşcă minţile şi ochii într-o asemenea măsură că pînă şi Satan se minunează şi se ruşinează de parşivenia acestei invenţiuni.

Pînă-mi tresare în sărutarea-i cu carnea hîrtiei... Pentru că mi-e frică, teamă de ce n-a venit şi stă să vie, de ce n-am scris şi voi scrie...

E vorba de Miezar.

În noaptea de Miezar, cînd se întoarnă morţii din morminte, nimeni nu are voie să doarmă şi nici o borţoasă nu trebuie să nască căci, de-ar ieşi pe lume, n-o fi om, ci jivină tîrîtoare.

De Miezar ţăranii aprind focuri pe dealuri, se strîng laolaltă şi strigă cînturi de alungare a duhurilor Necurate şi de slăvire a crucii şi a puterii sale. Cei cu har spun poveşti şi tălmăcesc vorbele sfinţilor prooroci, lăudat fie numele lor!

Cînd bate de miezul nopţii, cei morţi primesc viaţă, răsar din cavouri şi se întorc în rîndul fraţilor şi copiilor lor. Ei mai primesc şi înfăţişările pe care le aveau în clipa de pe urmă şi, astfel gătiţi, se amestecă printre cei vii şi se veselesc o noapte întreagă, pînă la răsăritul soarelui, cînd îşi iau rămas bun de la ai lor şi pleacă unde le-a fost dat să plece.

Povestea noastră purcede într-o astfel de noapte, una de mare însemnătate pentru lumea pe care, cu îngăduinţa dumneavoastră, v-am înfăţişat-o ochiului şi minţii.

Nici vădanele ce-şi strîngeau în braţe bărbaţii morţi, nici pruncii ce se alintau în poalele bietelor mame, nici Păstorii care se cinsteau cu sîngele Domnului n-au văzut ochii şireţi ai cocoşatului şi nimeni n-a prins de veste că Alfonso trăgea cu urechea la poveştile depănate de cei cu har, dar mai cu seamă la acele profeţii care...

Dumnezeu s-a născut din voia omului. Demult, un semen de-al nostru a născocit povestea despre Dumnezeu şi lumile sale – bag de seamă că fuga mea e zadarnică: cineva, undeva, scrie povestea mea, a povestitorului. Îmi pot închipui ce se spune despre clipa de faţă:

„Povestitorul, cuprins de îndolială şi de teamă, se hotărî a lăsa istoria sa neîmplinită. Însă, un gînd nebunatic îi fură minţile şi-l îndemnă să continue. Luă condeiul şi scrise:

Ce-şi mai spunceau neghiobii?

Nimicuri, stăpînă, Derlon şi Carolina se căsătoresc peste cîteva zile, Negot Ursuzul vrea să-şi vîndă turma, Iebamb e hotărît să...

Cocoşată netrebnică, te-am întrebat şi te întreb ce-şi spuneau neghiobii despre mine?

Aaa... spuneau că femeia o să făurească prunc ce-apoi o să te-omoare şi o să scape satul, de crunta vrăjitoare.

Cînd, hîdo, cînd?

Anul nostru, ei spun că se va naşte-n anul nostru."

De bună seamă că-n urma acestei vorbiri, Remina s-a întovărăşit cu credinţă că pruncul cu pricina se va naşte, într-adevăr, în anul acelui Miezar dar clipa morţii ei va veni cu multă vreme mai încolo, cînd copilul va deveni flăcău şi flăcăul din el o va da gata.

Datorită acestei gîndiri Remina a lăsat-o moale şi nu s-a omorît deloc cu lupta, fiind pe deplin încredinţată că-n clipa cea din urmă va şti mai bine să-i dea peste nas gîdelui ei şi va răsturna profeţia. Apoi, socotea ea, îi va vrăji mormîntul pentru ca flăcăul să nu se mai scoale niciodată şi să-i tulbure liniştea.

Toate bune şi frumoase dar, după cum se zice, gîndul semănătorului nu-i una cu vrerea pămîntului.

Cînd Satan vrea ceva, doar Domnul are destulă putere să i se împotrivească. Însă, uneori, treburile Necurăţeniei sînt înfrăţite cu unele ale Proniei Cereşti şi pentru aceasta stă mărturie răstignirea Mielului, faptă drăcească prin mîrşăvia ei, dar dumnezeiască prin urmările şi înţelesul care-l are.

Aşa se face că, la ceas noptat, cînd animalele soarelui dorm iar celelalte bîntuie pădurile în căutare de pradă, într-o asemenea vreme, diavolul intră în coliba Reminei şi-i porunci să caute cît mai degrabă un bărbat Păstor pe care să-l necinstească şi căruia să-i strice sfinţenia şi curăţenia.

Trei zile şi trei nopţi a fiert vrăjitoarea licori şi a intonat rugăciuni negre, trei nopţi şi trei zile s-a chinuit Sîntan, tînărul preot. Dar slabă i-a fost împotrivirea şi puternică mîna ispitei aşa că, într-o sfîntă zi de Duminican, s-a ridicat el din lăcaşul în care stă închis şi a ţinut-o tot într-o fugă pînă a ajuns la casa Reminei.

Sfîrşitul istorisirii e lesne de ghicit şi puţină este taina sa. Înfăţişarea pe care-o prinde sub mişcarea penei mele e doar una din miile pe care le-ar putea lua: Remina a rămas borţoasă cu păstorul şi pruncul ei a sugrumat-o înainte de a se naşte pentru ca, mai apoi, să se prefacă într-un roi de musculiţe cu chipuri de om şi să se împrăştie prin smîrcurile şi tufărişurile din preajma blestematei case.

Sîntonț? El, sărmanul, s-a pierdut cu firea şi s-a spînzurat în altar. Oamenii încă trag nădejde că o să-l mai vadă şi-l aşteaptă de fiecare Miezar dar, lucrul de foarte mirare, el nu se-arată niciodată.

Alfonso? Mă-ntrebaţi de Alfonso, cocoşatul? De zile-n şir veghează lîngă leşul stăpînei, de zile-n şir se drăgosteşte cu dînsul, îl sărută şi-l îmbrăţişează, îl plînge, îi cîntă povestea şi-l blestemă povestitorul. Şi nu stăruie doar la blesteme căci i-au rămas meşteşugurile Reminei şi licorile ei spurcate...

Noaptea trecută m-am visat mort.

Dimineaţa am fost nevoit să dau foc aşternutului şi hainelor de pe mine – erau pline de viermi.

DRACULA

surse de inspiraţie

Dracula opera scriitorului irlandez Bram Stoker poate fi considerată una din cele mai terifiante cărţi publicate vreodată, în ciuda faptului că au trecut aproape o sută de ani de la ediţia sa princeps (1897). Este o povestire horror ce a creat unul din miturile literaturii moderne – cel al vampirului Dracula – un personaj arhetipal ce rămîne alături de Frankenstein, Sherlock Holmes, Tarzan sau James Bond în memoria milioanelor de cititori. Dar, în acelaşi timp, este şi o povestire alegorică. Paginile romanului lui Stoker pun în evidenţă – aşa cum arată Leonard Wolf în Introducere la The Essential Dracula, Plume Books, Penguin, 1993 – tensiunea eternă dintre întuneric şi lumină, dintre Dumnezeu şi Diavol, dar şi alegoria complexă a sexului. Autorul a reuşit să impună culturii omenirii imaginea unei creaturi cu o forţă simbolică atît de mare încît ea a devenit cu timpul un adevărat erou popular, urît de cei mai mulţi, dar privit cu o oarecare admiraţie respectuoasă de alţii. Acest adevărat roman gotic prin excelenţă este interesant pentru noi, românii, din cauza semnului de egalitate care s-a pus între fictivul conte Dracula şi Vlad Ţepeş. Care au fost sursele de inspiraţie ale lui Bram Stoker şi cum a ajuns scriitorul irlandez la această apropiere dintre cele două personaje, unul imaginar şi celălalt istoric?

Ceea ce diferenţiază romanul lui Stoker de toate producţiile literare cu vampiri este poate îmbinarea armonioasă dintre folclor şi istorie. Aflat de mic sub influenţa legendelor irlandeze de inspiraţie galică, autorul *Rubinului cu şapte stele* nu putea rămîne indiferent la tradiţiile vampirului aflat de răspîndite în Europa centrală, în zonele în care se desfăşuraseră secole întregi luptele dintre creştini şi otomani. Aşa cum arată Harry Ludlum în biografia sa despre Stoker (apud Leonard Wolf, p. XIII) ideea romanului s-a născut într-un „vis" în care în faţa ochilor scriitorului a apărut „un rege vampir ce tocmai se ridica încet dintr-un mormînt". Cercetările au fost întreprinse atît la British Museum la insistenţele unui prieten, un anume profesor ungur Arminius Vambery. Astfel s-au unit în mintea lui Stoker legendele autentice despre vampiri, figura reală a unui personaj istoric, temutul Vlad Ţepeş şi locul în care aveau să se desfăşoare teribilele evenimente ale romanului: Transilvania, Ţara de Dincolo de Pădure cum o numeşte Emily de Laszwska Gerard în cartea cu acelaşi titlu apărută la Londra în 1888, volum ce oferea cititorilor o mulţime de informaţii referitoare la istoria şi legendele locale. Aici se menţiona existenţa lui „Nosferatu sau a vampirului în care orice ţăran român crede la fel de mult ca în existenţa raiului sau a iadului" (apud Leonard Wolf, Ibid). Cercetările l-au dus pe Stoker şi la lectura volumului *An Account of the Principalities of Wallachia and Moldavia,* scris prin 1820 de William Wilkinson, pe atunci consul al Angliei la Bucureşti. Aici pare să fi întîlnit datele referitoare la voievodul Vlad Dracul (Dracula), puţine şi neclare aşa cum erau ele la acea dată. De altfel, este clar că s-au făcut o serie de confuzii în ceea ce-l privea atît pe Vlad Dracul cît şi pe Vlad Ţepeş, fiul său, confuzii evidente atît din fragmentul în care, în roman, contele îşi prezintă istoria familiei începînd din perioada lui Attila, cît şi din remarca lui Vlad Helsing: „Trebuie să fi fost, într-adevăr, acel voievod Dracula care şi-a dobîndit numele împotrivindu-se turcilor... Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu a fost un om obişnuit, căci în timpurile acelea şi chiar mai tîrziu s-a vorbit de el ca de cel mai iscusit, cel mai viclean dar şi cel mai viteaz dintre fiii ţării de dincolo de pădure" (Dracula, Ed. Univers, Bucureşti, 1990, pp. 286-287). Nici un cuvînt în acest fragment despre Vlad sau Ţepeşi Şi totuşi Stoker pare să fi cunoscut lucrarea lui James Samuelson, *Romania: Past And Present, 1882* în care se menţiona că porecla lui Vlad era „Dracul" – „The Devil" (cf. Clive Leatherdale, *Dracula, The Novel And The Legend,* Desert Island Books, Brighton, 1993, pp. 94-95). Acelaşi lucru era menţionat şi de Wilkinson şi de Emily Gerard. Se ştie că în regiunile de frontieră dintre România şi celelalte ţări, vampirii erau descrişi în mod tradiţional sub formă de dragono-monştri-şerpi, aşa încît nu era greu ca Stoker să realizeze personajul – mai mult sau mai puţin imaginar – Vlad Vampirul. Inadvertenţe sînt destule. În orice caz, Dracula nu avea ce să caute în Transilvania, cel mult în Ţara Românească – Valahia. Romanul începe şi se termină în Transilvania, momentul culminant al cursei de urmărire are loc tot acîi, iar castelul lui Dracula – aşa imaginar şi mitic cum pare – este situat lîngă pasul Borgo. Nici una din sursele referitoare la viaţa lui Vlad Ţepeş nu menţionează faptul că el ar fi fost asociat vreodată cu un vampir. E adevărat că a fost un domnitor sîngeros, dar acest lucru s-a datorat veacului în care a trăit. Şi totuşi ar exista un singur element de legătură – cel puţin teoretic – între Ţepeş şi vampiri. Modalitatea sa preferată de execuţie – tragerea în ţeapă – era aceeaşi cu cea recomandată pentru distrugerea pentru totdeauna a „stăpînului nopţii". Decapitarea la care se presupune că a fost supus Ţepeş se aplica şi în cazul vampirilor. Pe de altă parte, Stoker îşi numeşte eroul Conte în timp ce Vlad Ţepeş era Voievod, titlu de conte nefiind folosit în Ţările Române, ci în Ungaria. În plus, contele însuşi consideră că este „secui" (Dracula, p. 69), în vinele sale curgînd „sîngele" lui Attila. Probabil că atenţia acordată de scriitorul irlandez Ungariei se datora şi cărţii Sabinei Baring – *Gould The Book of Werewolves* în care se menţiona povestea îngrozitoarelor fapte ale Elizabethei Bathory, născută la vreo 130 de ani după Vlad Ţepeş: era cu adevărat contesă şi după cît se pare obişnuia să bea sîngele victimelor sale, virgine pe care le tortura şi le ucidea şi al căror sînge părea s-o întinerească mereu (exact cum procedează Stoker cu Dracula). De altfel, influenţa adevăratei Bathory şi a imaginarei Carmilla (din nuvela lui Sheridan Le Fanu, 1871), a fost atît de puternică asupra lui Stoker, încît acesta a dorit iniţial să plaseze acţiunea romanului în Austria, fapt evident şi din nuvela *Dracula's Guest / Oaspetele lui Dracula, 1914,* iniţial un capitol al romanului, ulterior omis din ediţia princeps. De altfel, Carmilla nu a fost singura creaţie literară care l-a influenţat pe Stoker; R.L. Stevenson în *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde, 1886,* foloseşte motivul Doppelganger-ului, folosit de Stoker la „reliefarea personalităţii duble" a contelui. În *Portretul lui Dorian Gray* (Oscar Wilde, 1891), Dorian – ca şi Jekyll – şi Dracula – duce o viaţă dublă, căutînd imortalitatea şi hrănindu-se cu „seva" inocenţilor în acelaşi fel în care Contele se hrăneşte cu sîngele victimelor sale. În *Femeia în alb* (Wilkie Collins, 1860), eroul – tot conte – are aceleaşi puteri telepatice şi magnetism personal ca şi Dracula.

Caracter imaginar, contele Dracula combină în personalitatea sa o serie de „calităţi" preluate de la persoane reale (Elizabeth Bathory), dar „îmbogăţite cu elemente preluate din vampiri literari ai epocii (lord Ruthven din *The Vampyre,* John Polidori, 1819; Sir Francis Varney, din *Varney The Vampire or The Feast of Blood,* James M. Rymer, 1847), din marile mituri ale literaturii romantice *(Faust, Evreul Rătăcitor, Olandezul zburător)* şi din inepuizabilul folclor european. Dracula a devenit pentru cititori un simbol copleşitor al crimelor şi tendinţelor secolului nostru, o figură ce ne confruntă cu misterele primordiale ale vieţii: moarte, sînge, dragoste.

Florin Mircea TUDOR

TARABA CU TIPĂRITURI

* Începînd cu nr. 77 (vineri, 20 ian. 1995) revista săptămînală „CNM" *(alias „Curierul Naţional Magazin")* publică regulat scurte povestiri SF. Inaugurarea noii rubrici SF a fost făcută de Sebastian A. Corn cu povestirile *„N-am să ruginesc!"* (nr. 177), *„Pantofi de catifea"* (nr. 178) şi *„Megahertzi"* (nr. 179) publicate, după cum se poate remarca, în trei numere consecutive.

Liviu Radu „acaparează" următoarele cinci numere (180-184), publicînd în serial fragmente din *„Cronica Zoti"* (Premiul *GENEZE* '94).

Nicu Gecse este şi el prezent în nr. 183 cu traducerea povestirii *„Mărturia doctorului Markham"* de Tony Chester.

După ce Marcel Luca publică povestirea *„Numărului magic"* în deloc magicul nr. 185, Sebi Corn revine cu prozele: *„De fapt cum a spus E. A. Poe?"* (nr. 186) şi *„Moştenirea lui Filip Canta"* (nr. 186).

Cu *„Munca îl înnobilează pe om"* se distinge Costi Gurgu în nr. 188, iar Liviu Radu este din nou prezent ca *„Al treisprezecelea apostol"* în nr. 189.

În nr. 190 este publicat şi Dănuţ Ivănescu cu *„Visînd la Alicante"*.

Mihail Grămescu debutează la CNM cu „Năluca" (nr. 191), pentru ca, în sfîrşit, Michael Haulică să apară „Sub nori" în nr. 192. Să sperăm că nr 193, ultimul apărut *(vineri, 12 mai 1995)*, singurul de pînă acum care a dat o gaură SF-ului, a fost un accident.

Să remarcăm însă preferinţele celor de la CNM pentru scrierile autohtone.

* O relativ nouă publicaţie, *„UNIVERS PARANORMAL"* (primul nr: decembrie 1994), care are la activ 5 numere, şi o apariţie lunară, conţine între cele 16 pagini de format A4 rubrica *„Biblioteca Paranormal"*, în care sînt publicate scurte poze fantastice sau SF. În primul număr, Dănuţ Ungureanu ne introduce în „telekinezice" cu short-story-ul *„Dă-mi luna de pe cer!"*. Cu scriitorul japonez Tetsui Yasutaka (de profesie psiholog) ne întîlnim în nr. 2, în care este publicată, în traducerea lui Flavius Florea, schiţa *„Noapte cu monştri"* (din vol. „Viitorul zgomotos" – 1972). Cristian Munteanu traduce în nr. 3 din mărturisirile lui Isaac Asimov: *„Mi s-a întîmplat să visez o carte"*. Harlan Ellison este prezent în nr. 4 cu *„Salvatorii"*, în traducerea lui Vladimir Rodina.

Numărul 5 al „UP" (aprilie 1995) a apărut cu întîrziere pe tarabe, însă simultan (în mai) cu numărul **119 al JSF** în care era publicat *medalionul GENE WOLFE.* Coincidenţă: în „Biblioteca Paranormal" apare povestirea *„Creaţie"* de acelaşi Gene Wolfe în traducerea Lianei Mihailovici.

Povestirile publicate în „UP" sînt însoţite de o scurtă notă bio-bibliografică.

În aceeaşi revistă Ion Hobana serializează, încă din primul număr, un „Dosar OZN".

* În revista „Noul Cinema", nr. 3, dedicat vampirologiei, putem citi: două ample și documentate cronici de film: *„Frankenstein"* (1993 – 1994, regia: Kenneth Branagh) și *„Interviu cu un vampir"* (1994, regia Neil Jordan) semnate de Adina Darian și, respectiv, Rolland Man, grupajul : *„Strigoi în timp și spațiu"* realizat de David Melville și un interviu – comentat cu Abel Ferrara *(regizor american, realizatorul filmului „Addiction" – 1994, prezentat în premieră absolută la Festivalul filmului de la Berlin-„Berlinala" în februarie 1995, unde a generat opinii confuze).*

În numărul 4 al aceleiași reviste Aura Puran face o critică deloc favorabilă ultimului film din seria „STAR TREK" pentru marele ecran: *„Star Trek Generation" (1994 – regia: David Carson).* Subtitlul cronicii: *„Resturi de serial"* spune aproape... totul!

* Dintre cele 19 numere ale „anticei" reviste „MAGAZIN" apărute anul acesta, în numai 14 numere putem citi povestiri SF (de fapt micro-proze SF). Să recapitulăm: *nr. 2: „Phoenix" de Vladimir Ciocșan; nr. 4: „99 de ani de închisoare" de Gabriel Tudor; nr. 5: „Jignirea" de D. Davkov (trad. Vasile Oroian); nr. 6: „Autobuzul de Omaha" de Gabriel Tudor; nr. 8: „Misiunea" de Perța Emil; nr. 11: „Cantabile" de Paul Ioan; nr. 11-12: „Salonul de frumusețe" de Ștefan Weinfield (trad. Vasile Oroian); nr. 13: „Experimentul Patrik" de Paul Ioan; nr. 15-16: „Moartea lui Art Separ" de Valentin Ciocșan, „Sticla de coniac" de Ștefan Winfield (trad. Vasile Oroian); nr. 17: „Vrăjitoarea" de Alexandru Plonski (trad. Vasile Oroian); nr. 18: „Aplicați legea" de Paul Ioan; nr. 19: „Oficiul de mutări" de Karel Capek (trad. Vasile Oroian);* și *„Experimentul. Timișoara, decembrie 2097" de Robert David.*

După cum puteți constata „viorile" revistei se numesc: Paul Ioan, Valentin Ciocșan și Vasile Oroian.

Ioan Pavelescu

Bram Stoker's Dracula

Producție Columbia Pictures, American Zoetrope / Osiris Film, 1992. Producători: Francis Ford Coppola, Fred Funchs, Charles Mulvehill. Producători executivi: Michael Apted, Robert O'Connor. Imagine: Michael Ballhaus. Montaj: Nicholas C. Smith, Glenn Scantlebury, Anne Gouesaud. Costume: Eiko Ishioka. Muzică: Wojciech Pilar. Efecte speciale vizuale: Roman Coppola. Scenariul: James V. Hart. Interpreți: Gary Oldman (Dracula), Winona Ryder (Mina Harker), Anthony Hopkins (Abraham Van Helsing), Keanu Reeves (Jonathan Harker), Sadie Frost (Lucy Westenra), Richard E. Grant (Jack Seward), Cary Elwer (Arthur Holmwood), Bill Campbell (Quincey Morris), Tom Waits (Renfield). Regie: Francis Ford Coppola.

La cei aproximativ o sută de ani de viață literară și cinematografică a contelui Dracula, filmul lui Francis Ford Coppola aduce unele elemente noi în domeniu. În primul rînd, scenariul lui James V. Hart urmează îndeaproape romanul scriitorului irlandez, lucru evidențiat chiar din titlul întreg: Bram Stoker's Dracula. Apoi, obișnuința regizorilor de a „schița" filmele cadru cu cadru (așa numit storyboard) și de-abia după aceea a le transpune cinematografic, a atins un punct culminant în cazul lui Coppola. Acesta a început prin a asambla sute de imagini găsite prin diferite surse (cărți despre pictura simbolistă, arta decorativă bizantină și cea victoriană, fotografii din filme clasice precum Ivan cel Groaznic al lui Eisenstein), stocate apoi pe dischete Mavica și ulterior pe casete video împreună cu scenariul respectiv. Următoarea etapă a fost schițarea întregului film împreună cu semnatarul imaginii, Michael Ballhaus și al efectelor vizuale, Roman Coppola, cu desenatorul Peter Ramsey și asistentul de regie Peter Giuliano. Schițele odată terminate, au fost „îmbinate" cu defalcarea pe pagini a scenariului, realizîndu-se astfel „biblia" filmului, cum se exprimă Coppola în volumul pe care-l semnează împreună cu James Hart, *Bram Stoker's Dracula: The Film And The Legend*, Newmarket Press, New York, 1992. Tot materialul a fost din nou trecut pe casete video împreună cu scenariul, citit de data aceasta. Au fost adăugate scenele filmate în timpul repetițiilor și astfel tot materialul necesar turnării a fost gata. Montajul și post-sincronizarea sunetului au fost realizate electronic cu ajutorul computerelor, o tehnologie experimentată de American Zoetrope, compania de producție a lui Coppola. Ideea acestuia a fost ca pre-producția, producția în sine și post-producția să nu mai constituie etape separate, ci simulate și integrate prin intermediul unei rețele de procesoare. Datele referitoare la fiecare cadru filmat sau sunet înregistrat au fost introduse într-o bancă de date; se puteau ști astfel, în orice moment, numărul scenei, data filmării, viteza camerei, numărul negativului, numărul de transfer codat de pe banda video și de pe cea audio. Deci o primă montare se realiza simultan cu turnarea scenelor. Codarea timpului de filmare a fost foarte importantă în sincronizarea copiei standard, permițînd o mare economie de timp și bani. De altfel, așa cum recunoaște însuși regizorul, bugetul alocat nu i-a permis nici folosirea exterioarelor și nici efecte speciale costisitoare. Exterioarele transilvănene au fost filmate chiar în Hollywood – precum scena de la trecătoarea Borgo (pe un platou de mărimea unui teren de football). Urmărirea Contelui avea să se facă pe o pistă aproape ovală, „luminată" de fulgere, înecată în zăpadă și bîntuită de vînturi puternice. Actorii, cei 16 cascadori coordonați de Billy Burton, cei 35 de cai și căruțele utilizate străbăteau „peisajul" de mai multe ori și cu luteală maximă. Într-un capăt al platoului se așezase un strat de pietre așa încît să se creeze impresia că se urca un munte, la celălalt se plantaseră niște copaci, dîndu-se aspectul unui cîmp pustiu. Prin unghiuri diferite de filmare și montaj se obțineau sute de mile de drumuri acoperite de zăpadă sintetică (bucățele mici de plastic) prin care se furișau lupi (de data aceasta adevărații). Coppola a accentuat încă de la început ideea că nu intenționa să folosească decoruri greoale și fixe ce poate ar fi imitat mai bine realitatea, ci mai degrabă ceva ce i-ar fi permis o „folosire imaginativă" a spațiului și umbrelor. De aceea a utilizat zone de un întuneric deplin în spatele celor luminate de reflectoare, sugerînd astfel distanța infinitului în care trăia contele. Scenograful Tom Sanders, care tocmai terminase Hook-ul lui Spielberg, a construit 58 de amplasamente pe 6 platouri bazîndu-se în special pe modele la scară, dintre care cel mai important a fost castelul lui Dracula. „Și ce dacă acesta era parțial ruinat? Putea oricînd fi reparat folosindu-se structuri moderne", declara Coppola. Și așa a și fost. Capela, de exemplu, apare în prolog construită pe o platformă înaltă și în condiții primitive; după 400 de ani, zidurile sale dărăpănate, înnegrite, ieșite parcă din lumea de dincolo, sînt consolidate cu traverse de oțel.

Lipsa efectivă de atenție dată de regizor decorurilor somptuoase se compensează în meticulozitatea confecționării costumelor, pentru care de altfel filmul a luat și unul dintre cele patru premii Oscar atribuite. „Să îmbrăcăm acești actori tineri în costume frumoase, exotice, care să exprime fiecărula ceva, chiar prin materialul purtat". Pentru punerea în parctică a ideilor vizuale ale regizorului, a fost angajată Eiko Ishioka. Efectul costumelor trebuia să fie frapant, să stabilească personalitatea distinctă a fiecărui personaj, perioada în care trăia, ambianța și atmosfera generală a respectivei scene. „Ele trebuie să fie nu simple accesorii ale unui actor", declara Ishioka, „ci trebuie să desfidă audiența, făcînd-o să se gîndească la motivul pentru care acesta le poartă". De exemplu, cîteva rochii victoriene au fost confecționate din material pentru eșarfe japoneze. Sursele de inspirație au fost diverse, de la picturile simboliste, la figurinele budiste și la imaginea unor ființe australiene (evidentă din bizara rochie de mireasă a lui Lucy). Costumele au utilizat un limbaj simbolic pentru a accentua fiecare trăsătură de caracter. Roșul – culoarea sîngelui și a pasiunii – a fost rezervat doar pentru costumele lui Dracula – cu o singură excepție: rochia Minei din timpul dansului de *Rule's Cafe*. De altfel, culorile de bază ale contelui sînt roșul, negrul, albul și auriul, fiecare costum fiind gîndit a fi un unicat, cu scopul de a crea o nouă senzație la fiecare nouă apariție a sa. Avînd puterea de a controla „fiarele", armura Prințului Transilvaniei trebuia să fie excepțională. „Am vrut", zice Ishioka, „ca armura să reprezinte un fel de îmbinare dintre om și fiară și am realizat o armură stilizată sub formă de mușchi, ca cei schițați în cărțile de anatomie; la fel și în cazul coifului, numai că aici aspectul este unul de cap de lup și țeastă umană". Rochiile Minei sînt în principal verzi, reflectîndu-i tinerețea, simplitatea și naivitatea. Lucy și Mina poartă rochii verzi similare în timpul unei petreceri, dar broderia (frunze la Mina, șerpi la Lucy) diferă în mod semnificativ. De fapt, era necesar ca rochiile lui Lucy să sugereze excentricitatea personajului; fiecare trebuia să fie sexy, unicat și de o eleganță aristocratică deși uneori extrem de ciudată – să ne gîndim la vești mîntul ei de nuntă în care înmormîntată fiind, devine vampiriță, „bîntuind" mințile spectatorilor. Machiajul ei accentuează de altfel acest efect: „Noua față de vampir a lui Lucy este sexy dar într-un fel straniu, avînd întipărită pe ea lăcomia, șiretenia și mizeria morală", declară Coppola. Machiajul (un alt Oscar) conceput de Grag Cannon, Mathew Mungle, Michele Burke-Winter și Stuart Artingstall este unul din punctele forte ale filmului; pieptănătura Kabuki, fața bătrînă de 400 de ani și costumul roșu cu enorma trenă ce simbolizează o întreagă mare de sînge, dau personajului o tulburătoare asexualitate. O ședință de machiaj a bătrînului conte dura „numai" patru ore, specialiștii aplicîndu-i lui Oldman 12 straturi de latex pe față și 5 pe mîini, lentile speciale de contact care-i dădeau ochilor o sinistră culoare roșie dar care nu puteau fi purtate mai mult de 30 de minute. Conform tradiției vampirice, Dracula capătă diverse înfățișări: ființă demonică, jumătate om – jumătate lup, liliac, dar și tînăr chipeș. Celelalte încarnări – ceață verzuie, crisalidă, șobolani pe un schelet uman – se datoresc exclusiv efectelor speciale și vizuale pentru care filmul a mai primit un Oscar.

Florin Mircea TUDOR

Mike Resnick

O DIMINEAŢA PERFECTĂ, CU ŞACALI

Prin enormul succes la public şi la critică, Mike Resnick a devenit unul dintre cei mai renumiţi scriitori de SF ai ultimului deceniu. Printre romanele sale se numără The Dark Lady, Stalking the Unicorn, Paradise, Santiago, Ivory, Soothsayer, Oracle, Purgatory: A Chronicle of a Distant World, A Miracle of Rare Design. În calitate de antologator, a editat Alternate Presidents, Alternate Kennedys, What Did It? etc. Însă Resnick este cunoscut mai ales pentru seria Kirinyaga. Aceasta îşi desfăşoară acţiunea într-o colonie spaţială utopică ce orbitează în jurul Pământului şi care este populată cu kikuyu, o populaţie negroidă bantu din Kenya care se cramponează în tradiţie şi primitivism. (De altfel, aceşti kikuyu au constituit la începutul anilor '50 o mişcare revoluţionară care s-a angajat în acţiuni teroriste şi care dorea alungarea dominatorilor albi şi oferea puterea băştinaşilor. Mişcarea a triumfat dar, aşa cum spunea Cioran, orice revoluţie începe prin conflicte cu poliţia şi se sfîrşeşte prin a se sprijini pe ea.) Resnick a obţinut două premii Hugo pentru povestiri din această serie („Kirinyaga" – 1989 şi „Manamouki" – 1991). Lucrarea de faţă, „One Perfect Morning, with Jackals" a apărut în 1992 şi se constituie într-un preambul al ciclului propriu-zis, prezentînd plecarea lui Kariba pe Kirinyaga. Actualmente, Mike Resnick locuieşte împreună cu familia, o haită de cîini - el şi soţia sa Carol ţin un "hotel" unde stăpînii îşi pot lăsa cîinii cît timp sînt plecaţi - şi cel puţin un computer în Cincinnati, Ohio.

Ngai este creatorul tuturor lucrurilor. El a făcut leul şi elefantul, savana cea întinsă şi munţii cei semeţi, pe kikuyu şi pe maasai şi pe wakamba.

Aşadar, era înţelept pentru tatăl tatălui meu şi pentru tatăl tatălui său să creadă că Ngai este atotputernic. Apoi au venit europenii, şi au ucis toate animalele şi au acoperit savanele cu fabricile lor şi munţii cu oraşe, şi i-au asimilat pe maasai şi pe wakamba, iar tot cea mai rămas din lucrarea lui Ngai au fost kikuyu.

Şi se spunea printre kikuyu că Ngai ducea lupta Sa finală împotriva zeului europenilor.

Fostul meu fecior îşi plecă capul cînd am intrat în colibă.

– *Jambo*, tată, spuse el, părînd cumva stînjenit, ca de obicei, în limitele strîmte ale pereţilor rotunjiţi.

– *Jambo*, Edward, am răspuns.

Rămase în picioare în faţa mea, neştiind deloc ce să facă cu mîinile. În cele din urmă, şi le bagă în buzunarele costumului său din mătase, elegant croit.

– Am venit să te conduc la spaţioport, zise mai apoi.

Am încuviinţat şi m-am ridicat încet în picioare.

– A sosit vremea.

– Unde ţi-este bagajul? întrebă el.

– Îl port pe mine, am spus, arătînd spre *kikoi-ul* meu roşu mat.

– Nu iei nimic altceva? zise Edward, surprins.

– Nu există altceva de care să mă îngrijesc să-l iau! am replicat.

El făcu o pauză şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, aşa cum făcea întotdeauna în prezenţa mea.

– Ce-ar fi să ieşim? sugeră în cele din urmă, mergînd spre uşa colibei mele. E aşa de înăbuşitor aici şi muştele sînt criminale.

– Trebuie să înveţi să le ignori.

– Eu nu sînt nevoit să le ignor, replică el, aproape rugător. Acolo unde trăiesc eu, nu există muşte.

– Ştiu. Au fost omorîte toate.

– Spui asta de parcă ar fi un păcat, şi nu o binecuvîntare.

Am ridicat din umeri şi l-am urmat afară, unde cei doi pui de găină ai mei ciuguleau cu sîrguinţă din pămîntul roşiatic, uscat.

– Este o dimineaţă minunată, nu? zise Edward. Mă temeam că s-ar putea să fie la fel de cald ca şi ieri.

Am privit peste savana întinsă, care fusese transformată în teren agricol. Grîul şi porumbul păreau să scînteieze în soarele dimineţii.

– O dimineaţă perfectă, am încuviinţat.

Apoi, m-am întors şi am văzut un vehicul superb, parcat la vreo treizeci de yarzi depărtare, alb, lucios şi sclipind de atîta crom.

– E nouă? am întrebat, indicînd maşina.

El încuviinţă mîndru.

– Am cumpărat-o săptămîna trecută.

– Germană?

– Britanică.

– Fireşte, am spus.

Aura de mîndrie dispăru, şi Edward îşi schimbă iarăşi greutatea pe celălalt picior.

– Eşti gata?

– Sînt gata de multă vreme, am spus, deschizînd uşa şi tolănindu-mă în fotoliul pasagerului.

– Niciodată nu te-am văzut să faci asta, remarcă el, intrînd în maşină şi pornind motorul.

– Să fac ce?

– Să foloseşti centura de siguranţă.

– Niciodată n-am avut atîtea motive să nu mor într-un accident de maşină, am replicat.

Se forţă să-şi arcuiască buzele într-un zîmbet şi începu iarăşi.

– Am o surpriză pentru dumneata, zise cînd maşina porni, iar eu mă uitam la *boma* mea pentru absolut ultima oară.

– Zău?

El încuviinţă din cap.

– O s-o vedem pe drum spre spaţioport.

– Ce este? am întrebat.

– Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză.

Am ridicat din umeri şi am rămas tăcut.

– Va trebui să o luăm pe nişte şosele lăturalnice ca să ajungem la ceea ce vreau eu să-ţi arăt, continuă el. Pe parcurs vei putea să arunci o ultimă privire ţării dumitale.

– Asta nu-i ţara mea.

– N-o să începi iarăşi, nu?

– Ţara mea geme de viaţă. Ţara asta a fost netezită de beton şi oţel, sau acoperită cu parcele după parcele de recolte europene.

– Tată, zise el îngrijorat în vreme ce goneam printr-un imens lan de grîu, ultimul elefant şi ultimul leu au fost ucişi înainte ca dumneata să te naşti, n-ai văzut niciodată Kenya gemînd de animale sălbatice.

– Ba da, i-am răspuns.

– Cînd?

Am arătat spre capul meu.

– Aici înăuntru.

– N-are nici un rost, spuse el şi mi-am dat seama că încerca să-şi păstreze cumpătul.

– Ce?

– Ca dumneata să întorci spatele Kenyei şi să pleci să trăieşti pe un planetoid terraformat, doar ca să te scoli dimineaţa într-un peisaj cu animale ce pasc.

– Nu eu am întors spatele Kenyei, Edward, am spus răbdător. Kenya ne-a întors nouă spatele

– Asta chiar că nu-i adevărat, făcu el. Preşedintele şi majoritatea cabinetului său sînt kikuyu. Dumneata ştii bine.

– Îşi zic kikuyu, am rostit. Asta nu-i face kikuyu.

– Sînt kikuyu! insistă el.

– Kikuyu nu trăiesc în oraşele construite de europeni, am replicat. Nu se închină la zeul europenilor. Şi nu conduc maşini europene, am adăugat muşcător. Preşedintele tău lăudat este un *kehee* – un băiat care n-a trecut prin ritualul circumciziei.

– Dacă e băiat, atunci este un băiat de şaptezeci şi cinci de ani.

– Vîrsta nu importă.

– Însă realizările, da. Lui i se datorează construcţia conductei Turkana, care a adus irigaţiile în întregul District al Frontierei Nordice.

– Este un *kehee* care a adus apa în Turkana, Rendille şi Samburu, am acceptat eu. Ce înseamnă asta pentru kikuyu?

– De ce te încăpăţînezi să vorbeşti ca un sălbatic bătrîn şi ignorant? Ai fost la şcoli în Europa şi America. Ştii că Preşedintele nostru a realizat lucruri bune.

– Vorbesc cum vorbesc tocmai pentru că am fost la şcoli în Europa şi America. Am văzut Nairobi-ul transformîndu-se într-o a doua Londră, cu toată aglomeraţia şi poluarea acestui oraş, şi Mombasa în alt Miami, cu toate pericolele şi bolile însoţitoare ale acelui oraş. I-am văzut pe oamenii noştri citind ce înseamnă să fii kikuyu şi spunînd mîndrii că sînt kenieni, de parcă Kenya ar fi ceva mai mult decît un grup arbitrar de linii trasate pe o hartă de-a europenilor.

– Liniile acelea au fost acolo de aproape trei secole, zise el.

Am oftat.

– Mă cunoşti de atîta vreme şi nu m-ai înţeles niciodată, Edward.

– Înţelegerea este o stradă cu două sensuri, zise el cu amărăciune subită. Dumneata ai făcut vreun efort să mă înţelegi?

– Te-am crescut!

– Dar nici pînă astăzi nu mă cunoşti, rosti, conducînd periculos de repede pe drumul cu hîrtoape. Am vorbit vreodată ca de la tată la fiu? Ai discutat vreodată despre altceva decît kikuyu cu mine? (Făcu o pauză). Am fost singurul kikuyu care a jucat în echipa naţională de baschet şi totuşi n-ai venit măcar o dată să mă vezi.

– E un joc european.

– Ca să fim exacţi, e un joc american.

Am ridicat din umeri.

– Sînt acelaşi soi.

– Iar acum, şi un joc african. Am făcut parte din singura echipă keniană care i-a înfrînt vreodată pe americani. Sperasem că asta te va face să fii mîndru de mine, însă dumneata nici măcar n-ai pomenit vreodată de baschet.

– Am auzit multe istorisiri despre un Edward Kimante ce a jucat baschet împotriva europenilor şi americanilor. Dar am ştiut că nu poate să fie feciorul meu, căci feciorului meu îi dădusem numele Koriba.

– Şi mama mi-a dat numele Edward, spuse el. Şi pentru că ea a vorbit cu mine şi mi-a împărtăşit

JSF NET

● Fundația pentru Tineret Neamț și Clubul Sigma, lucrează la constituirea unui buletin informativ referitor la asociații, cluburi, fundații de SF și federații numit FANDATA România.

Rezultatele chestionarelor urmează a fi traduse în engleză și trimise la FANDATA din SUA.

Următoarele asociații sînt rugate să-l contacteze pe Dan Popescu (CP 3-49 5600 Piatra Neamț): ACSF Craiova, Fantastron Brașov, Clepsidra Bacău și clubul SF din Suceava.

● Ovidiu Bufnilă realizează o pagină SF (pg. 7) în cotidianul băcăuan „Ultima oră" și va avea o emisiune la radio Alfa din localitate.

● Uniunea Scriitorilor a desemnat cei mai buni scriitori ai anului '94: marele premiu - **„OPERA OMNIA"** i-a fost acordat criticului și istoricului literar **ADRIAN MARINO;** premiul pentru proză **NICOLAE BREBAN;** premiul pentru dramaturgie **DUMITRU RADU POPESCU;** premiul pentru poezie **DAN LAURENȚIU;** premiul pentru întreaga creație i-a fost acordat poetului **GEO DUMITRESCU;** premiul pentru traducere **GHEORGHE TOHĂNEANU.**

Decernarea premiilor a avut loc vineri, 2 iunie la sediul Uniunii Scriitorilor.

● Joi 1 iunie ac, ora 13, a avut loc prima lansare în București a Jurnalului SF la Liceul I. L. Caragiale.

Lansarea a fost corelată cu o donație de carte a editurii RAO, editura care a sponsorizat Festivalurile Quasar și Segra.

Au participat: Mihail Grămescu, Liviu Radu, Mara Popa, Nicu Gecse, Costi Gurgu, Mirel Palada, Sebastian A. Corn și Adrian Bănuță.

Se pare că, cel puțin pe București, lansările JSF se vor permanentiza.

greutăţile, iar dumneata nu, am luat numele pe care mi-l dăduse ea.

– Ăsta-i dreptul tău.

– Nu dai nici doi bani pe drepturile mele! (Făcu o pauză.) N-am vrut să fie aşa.

– Eu am rămas credincios convingerilor mele, am spus. Tu eşti cel care a încercat să devină kenian, şi nu kikuyu.

– Sînt kenian, zise el. Trăiesc aici, muncesc aici, îmi iubesc ţara. Toată, nu doar o bucată mititică.

Am oftat adînc.

– Într-adevăr eşti fiul mamei tale.

– N-ai întrebat de ea, observă Edward.

– Dacă n-ar fi fost bine, mi-ai fi zis tu.

– Şi asta-i tot ce ai de spus despre femeia cu care ai trăit şaptesprezece ani?

– Ea a fost cea care m-a părăsit pentru a locui în oraşul europenilor, nu eu, am replicat.

El rîse fără haz.

– Nakuru nu-i un oraş european. Are două milioane de kenieni şi mai puţin de treizeci de mii de albi.

– Orice oraş este, prin definiţie, european. Kikuyu nu trăiesc în oraşe.

– Priveşte în jurul dumitale, spuse el exasperat. Mai mult de 99% din ei trăiesc în oraşe.

– Atunci nu mai sînt kikuyu, am spus placid.

Strînse volanul pînă ce încheieturile i se făcură cenuşii.

– Nu vreau să mă cert cu dumneata, zise, luptîndu-se să-şi controleze emoţiile. Se pare că este tot ce am făcut de fiecare dată pînă acum. Eşti tatăl meu, şi în ciuda tuturor lucrurilor care au intervenit între noi, te iubesc – şi speram să fac pace cu dumneata astăzi, de vreme ce nu ne vom mai vedea niciodată.

– N-am nici o obiecţie în privinţa asta, am spus. Nu-mi place să mă cert.

– Pentru un om căruia nu-i place, ai reuşit să te ţii bine doisprezece ani, ca să determini guvernul să susţină material această lume nouă a voastră.

– Nu-mi plac certurile, numai rezultatele, am ripostat.

– S-au hotărît deja cum s-o numească?

– Kirinyaga.

– Kirinyaga? repetă el, surprins.

Am încuviinţat.

– Nu stă Ngai pe tronul său aurit în vîrful Kirinyagăi?

– Nimic nu stă în vîrful Muntelui Kenya în afara unui oraş.

– Vezi? am spus cu un zîmbet. Chiar şi numele unui munte sfînt a fost pîngărit de către europeni. A sosit vremea să-i dăm lui Ngai o nouă Kirinyaga de unde să stăpînească universul.

– Poate că este potrivit, zise Edward. A existat puţin loc pentru Ngai în Kenya de astăzi.

– Brusc, începu să încetinească şi o clipă mai tîrziu am ieşit de pe şosea şi am intrat pe un cîmp recent recoltat, conducînd foarte atent ca să nu-şi strice maşina cea nouă.

– Unde mergem? am întrebat.

– Ţi-am spus: am o surpriză pentru dumneata.

– Ce fel de surpriză se poate găsi în mijlocul unui cîmp pustiu? am întrebat.

– O să vezi.

Se opri la cincisprezece metri de nişte mărăcinişuri şi stinse motorul.

– Priveşte atent, mi-a şoptit.

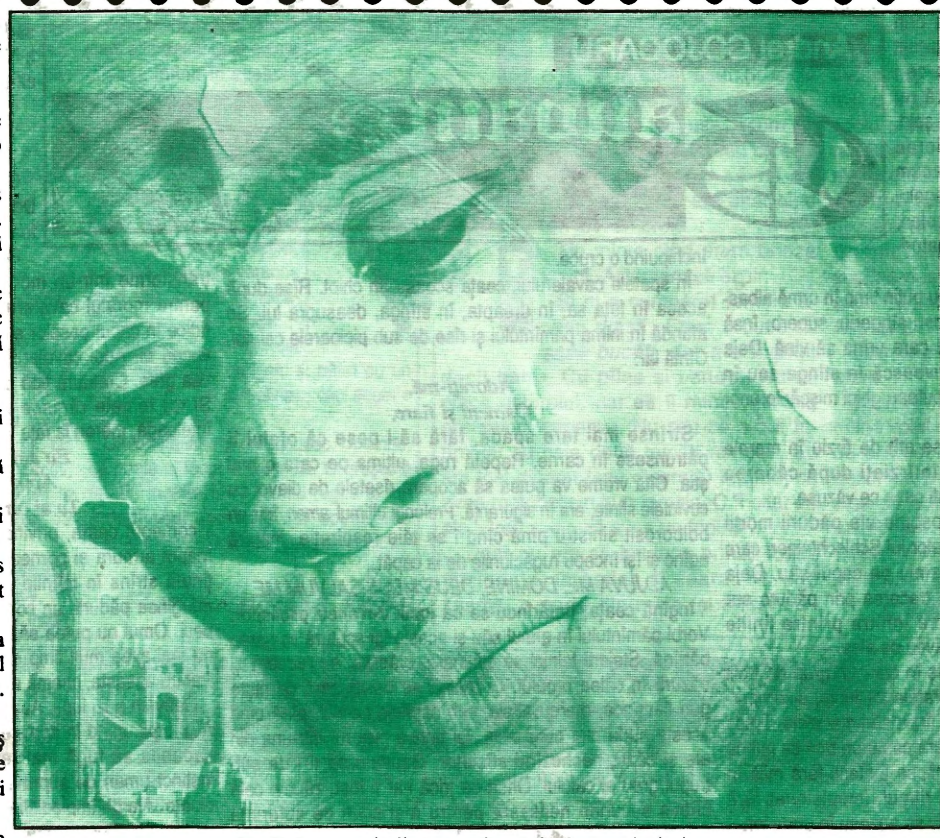

O clipă m-am holbat la tufişuri fără să văd nimic. Apoi se petrecu puţină vînzoleală şi brusc întregul tablou îmi apăru în faţa ochilor – am putut să întrezăresc doi şacali stînd după frunziş şi uitîndu-se timizi la noi.

– Pe aici n-a fost nici un animal de mai mult de două decenii, am murmurat.

– Se pare că s-au ivit după ultimele ploi, răspunse Edward încet. Bănuiesc că trăiesc cu rozătoare şi păsări.

– Cum i-ai descoperit?

– Nu eu i-am descoperit. Un prieten de-al meu din Departamentul Distracţii mi-a spus că sînt aici. (Făcu o pauză). Vor fi capturaţi şi transferaţi într-un parc de divertisment în cursul săptămînii viitoare, înainte să poată produce vreo pagubă importantă.

Păreau puşi absolut unde nu trebuie, vînînd în şanţurile lăsate de treierătoarele şi secerătoarele enorme, căutînd siguranţa unei savane ce dispăruse de mai mult de un secol, ascunzîndu-se de maşini şi nu de alţi prădători. Am simţit o oarecare înrudire cu ei.

I-am urmărit în tăcere deplină preţ de vreo cincisprezece aminute. Apoi Edward se uită la ceasul său şi hotărî că trebuie să ne îndreptăm spre spaţioport.

– Ţi-a plăcut? întrebă el în vreme ce intram iarăşi pe şosea.

– Foarte mult, am răspuns.

– Speram c-o să-ţi placă.

– Sînt mutaţi la un parc de divertisment, ziceai?

El încuviinţă din cap.

– La cîteva sute de mile spre nord, cred.

– Şacalii au umblat pe aceste pămînturi cu mult înainte să vină agricultorii, am remarcat.

– Dar sînt un anacronism, replică el. Locul lor nu mai este aici.

Am aprobat.

– Se potriveşte.

– Ca şacalii să meargă la un parc de divertisment? întrebă el.

– Ca kikuyu, ce au fost aici dinaintea kenienilor, să plece pe o lume nouă, am răspuns. Căci şi noi sîntem un anacronism al cărui loc nu mai este aici.

Mări viteza şi în curînd am trecut de zonele agricole şi am intrat în periferiile Nairobi-ului.

– Ce veţi face pe Kirinyaga? întrebă Edward, rupînd o tăcere îndelungată.

– Vom trăi aşa cum înţelegeau kikuyu să trăiască.

– Mă refeream la dumneata, personal.

Am zîmbit, anticipîndu-i reacţia.

– Trebuie să fiu *mundumugu*.

– Vraciul?

– Corect.

– Nu-mi vine să cred! continuă. Eşti un om educat. Cum să stai cu picioarele încrucişate în colb, să răsuceşti oase şi să profeţeşti?

– *Mundumugu* este şi învăţător şi custode al obiceiurilor tribale, am spus. Este o profesie onorabilă.

El scutură din cap neîncrezător.

– Deci trebuie să le explic oamenilor că tatăl meu s-a făcut vraci.

– Nu-i nevoie să te temi de vreun deranj, am rostit. Trebuie să le spui că *mundumugu* Kirinyagăi este Koriba.

– Ăsta-i numele meu!

– O lume nouă cere un nume nou, am spus. Tu l-ai dat la o parte pentru a-ţi lua unul european. Acum, eu îl voi recupera şi-i voi da o folosinţă bună.

– Vorbeşti serios, nu? spuse el cînd intrarăm în spaţioport.

– De astăzi înainte numele meu este Koriba.

Maşina se opri.

– Sper să-i aduci mai multă glorie decît i-am adus eu, tată, zise Edward ca un ultim gest de împăcare.

– Tu ai adus glorie numelui pe care l-ai ales. Asta-i suficient pentru o singură viaţă.

– Chiar aşa gîndeşti? întrebă el.

– Fireşte.

– Atunci de ce n-ai spus-o niciodată pînă acum?

– N-am spus-o? am întrebat surprins.

M-am dat jos din maşină şi el m-a condus pînă la zona de îmbarcare. În cele din urmă s-a oprit.

– Doar pînă aici mi se permite să merg.

– Mulţumesc pentru plimbare, am spus.

El clătină din cap.

– Şi pentru şacali. A fost, într-adevăr, o dimineaţă perfectă.

– Îmi vei lipsi, tată, zise.

– Ştiu.

Părea că aşteaptă să mai spun ceva, însă eu nu mă mai puteam gîndi la nimic altceva pe care să-l spun.

O clipă, am crezut că îşi va pune mîinile în jurul meu şi mă va îmbrăţişa, dar pînă la urmă el se întinse, îmi strînse mîna, mormăi alt „Rămas bun", se întoarse pe călcîie şi plecă.

Am crezut că va merge direct la maşina sa, însă, cînd m-am uitat printr-un hublou al navei ce urma să ne ducă în Kirinyaga, l-am văzut stînd în spatele unei imense ferestre din sticlă plată, făcînd cu mîna, în vreme ce în cealaltă ţinea o batistă.

Aceasta a fost ultima scenă pe care am observat-o înainte ca nava să decoleze. Dar imaginea pe care o păstram în minte era cea cu şacalii, văzînd priveliştii nefireşti într-o ţară care ea însăşi devenise străină pentru ei. Am sperat că se vor adapta noii lor vieţi din parcul de divertisment creat artificial pentru ei.

Ceva îmi spunea că în curînd aveam să aflu.

Andrei COJOCARU

Gauvain și Acalia

Călare, Gauvain alerga prin pădure. Chipul îi era biciuit de crengile stufoase ce-i barau calea, iar mîna dreaptă nu părăsea nici o clipă spada de la șold. Ca și el, calul simțise apropierea amenințătoare a înserării, iar acum galopa încordat spre castelul regelui Beschützer, singurul care putea oferi, pentru om și cal, adăpost de creaturile nopții.

Pe măsură ce înaintau, cerul, cu puțin timp în urmă albastru, devenea tot mai roșu, un roșu sîngeriu, superb, însă doar o prevestire a întunericului care urma să vină. Deja cavalerul nu mai cuteza să privească în stînga sau în dreapta. În spatele copacilor se puteau ghici mișcările unor forme în nici un caz prietenoase.

Niciodată Gauvain nu se aflase atît de tîrziu în marele codru Falle; nimeni, din cei întîrziați după căderea întunericului, n-a mai putut povesti ceea ce văzuse.

Preferase pericolele necunoscute ale pădurii morții inevitabile afară, în mîinile armatelor lui Schlechtniger, care pusese zece mii de galbeni premiu pe capul său. Deja începuse să nu mai fie sigur că trecerea prin pădure era preferabilă alternativei de a se infiltra printre liniile dușmane. Din nefericire, nu mai avea de ales.

Trecu în goană printr-un luminiș în care un grup de trolli discutau aprins, gesticulînd cu brațele lor lungi, disproporționate. Cînd îi observă, era prea tîrziu să-i mai evite. Trase de hățurile calului, făcîndu-l să sară peste un troll ce mînca ghemuit în mijlocul poienii. Își înfipse pintenii fără milă în coastele animalului, care mări ritmul, impulsionat fără îndoială și de strigătele furioase ce se auzeau în urma lor.

Trolii se dezmeticiseră deja și porniseră în urmărirea călărețului. Curînd torțele lor se înșirară pe cărarea sălbăticiunilor, pe urmele omului. Mergeau mai încet decît cel urmărit. Dar Gauvain știa că rezistența unui trol odihnit o depășește cu mult pe cea a oricărui cal. Mai putea scăpa doar prin șiretenie.

Înaintea unui cot al cărării trase aspru de hățuri, oprindu-se pentru cîteva secunde și împroșcînd cu insulte pe monștrii din spatele său. Un trol se distanțase cu aproape douăzeci de pași de restul grupului. Cavalerul îi așteptă venirea și îl descăpățînă cu o lovitură de sabie. Lovi calul cu latul lamei și acesta țîșni înainte. Coti brusc la dreapta, urmînd cărarea, iar apoi, cînd nu mai putu fi văzut din spate, coti încă o dată la dreapta, afundîndu-se în pădure, în direcția în care presupunea a fi castelul regelui Beschützer.

Ceața îl observă și se îndrăgosti de el.

Trolii simțiră asta. Unul cîte unul, mormăind supărați, își abandonaseră goana. Se întoarseră pleoștiți la luminișul lor, tîrînd după ei fără menajamente cadavrul tovarășului lor descăpățînat. Ceața îl observă și se strecură printre copaci pînă la ei. Le cîntă în limba lor, iar cel care tîra trupul se opri; îl întinse pe pămînt și aranjă cu grijă capul la loc pe trunchi. Ceața se apropie și intră în el. Apoi ieși, lăsînd în urmă o fărîmă de viață. Trolul mort se ridică și se alătură celorlalți într-un cacofonic imn de slavă adresat ceții.

Gauvain ajunsese departe și era conștient că se pierduse. Își amintea vag că fortăreața Beschützer se găsea undeva în direcția stelei Mizar... presupunînd că reușea să identifice steaua Mizar. Cel puțin cerul era senin, iar stelele se vedeau ca în palmă... crezu, pînă ridică ochii și nu văzu nimic. Ceața se lăsase deasupra lui, împiedicîndu-l să se orienteze. Dădu pinteni calului și fugi. Ceața nu îl urmări. Cîntă, mai întîi în o sută de graiuri neștiute, apoi în limba cavalerului:

Ești al meu,
Numai al meu.

Gauvain urlă înspăimîntat. Țăranul în a cărui colibă poposise înainte de a intra în pădure îi povestise despre vocile nopții care se auzeau în pădurea Falle. Și iată că și lui copacii îi vorbiseră cu vocea diavolului! Însîngeră din nou coastele armăsarului, care sări înainte cu ultimele puteri. Crucifixul de aur bătut cu pietre scumpe, care l-ar fi putut apăra de diavol, îl dăruise ca plată pentru găzduire. Scoase sabia și o ținu de lamă, închipuind o cruce.

În spatele cavalerului, ceața scoase un chiot. Rîse după aceea în fața sa, în dreapta, în stînga, deasupra lui. Se afundă în inima pămîntului și rîse de sub picioarele calului. Cîntă iar:

Adorați-mă,
Oameni și fiare,

Strînse mai tare spada, fără să-i pese că oțelul îi pătrunsese în carne. Repetă ruga, ultima pe care o mai știa. Cît vreme va putea să acopere rîsetele de diavol cu cuvintele sfinte, era în siguranță. Prelungi ultimul *amen* într-un bolborosit sinistru pînă cînd i se tăie respirația. Inspiră adînc și își începu rugăciunile de la capăt.

ADJUVA ME, DOMINE, DEUS MEUS SALVUM ME,

îngînă ceața, hotărîndu-se că jocul devenea plictisitor. Vorbi pămîntului în graiul său și acesta își scuturâ spinarea bătrînă. Stejarii falnici se clătinară; crăpară; se rupseră și căzură în calea omului. Crăpături se deschiseră ca niște guri flămînde, mereu altele, sub copitele calului, pînă cînd acesta nu le mai putu evita. Își prinse piciorul într-una din ele și căzu, nechezînd sfîșietor. Gauvain se tîrî de sub trupul greu al calului. Oricît de frică i-ar fi fost, zăbovi cele cîteva secunde necesare pentru a-și scuti de suferință tovarășul credincios. Fugi apoi împleticindu-se prin pădure.

Adoră-mă,
E tot ce-ți cer,

spuse ceața cu blîndețe, din o mie de locuri deodată. Repetă cuvintele cu o mie de voci și într-o mie de limbi mai mult sau mai puțin omenești. Vorbi cu glasul ploii, cu glasul pietrei și al pămîntului. Apoi glasul amintirii omului pe care îl dorea. O parte din ea se desprinse, se afundă în lutul înmuiat de ultima ploaie și luă formă umană.

Iubitule

vorbi ceața cu o voce pe care cavalerul o știa pierdută, dar pe care ar fi recunoscut-o oricînd. O formă bună și albă.

– Annel alergă spre ea nebunește lăsînd la pămînt sabia. Făptura întinse mîinile spre el. O cuprinse în brațe și îi mîngîie pletele.

Iubitule

spuse ceața cu vocea femeii. Recită apoi, cu o voce mieroasă:

Iubește-o
Și mă vei adora
Adoră-mă
Și va fi a ta.

Surd și orb, cavalerul o sărută pe iubita sa regăsită. Cu mîini febrile îi desfăcu rochia. Pînza subțire căzu, descoperind ceea ce moartea îi răpise înainte de a fi putut obține. Mîngîie carnea pe care o dorea, sîngele pulsîndu-i neînfrînat în tîmple. La rugăciunea ceții, spinii de sub picioarele lor, se prefăcură într-un pat moale. O culcă pe iubita sa acolo, apoi se opri o clipă să o contemple.

Ceața se strecură cu pași furișați pînă în spatele omului. Privi peste umărul lui cum pielea făpturii de vis se încreți ușor la atingerea vîntului rece al morții. Rugă vîntul să se oprească, și acesta se opri. Ceața făcu doi pași înapoi, își înfipse mîinile în șolduri și așteptă.

Gauvain își scoase cămașa de zale. O aruncă pe pămînt cu dispreț, indiferent față de protecția ce i-o putea oferi în luptă. Ceva rece și greu care îi apăsa pieptul. Un medalion din aur masiv. Și-l scoase nepăsător și îl aruncă. Înainte de a înainta spre pat, îi mai aruncă o privire și vinele i se goliră de sînge. Își aminti.

Căzu în genunchi, murmurînd o rugăciune. *Iartă-mă, Doamne, am îmbrățișat un cadavru.* Își aplecă capul pînă la pămînt, sărutînd medalionul care adăpostea imaginea adevăratei Anne. Ceața judecă poziția cavalerului drept caraghioasă. Nu poseda, din păcate, picioare, și nu merita să intre într-o formă umană doar spre a-i trage un șut în fund. Se mulțumi să cînte, pe o melodie de imn bisericesc:

Ea e acolo, reală
Iubește-o
Și îți voi deschide eternitatea

Gauvain se ridică și își căută spada. De pe pat, femeia, reală prin nuditatea ei, îl privea.

Pentru o clipă, ceața se gîndi să o transforme într-un monstru; apoi hotărî că mai adecvat pentru moralul cavalerului e s-o lase așa. O făcu să se ridice în capul oaselor și mai murmură o dată *„Iubitule"* cu vocea ei. Apoi cavalerul veni și îi tăie capul cu spada lui cea grea. Creatura țipă cu țipăt de om, cu voce de femeie. Și tot femeie rămase și după moarte, privind fără să înțeleagă, mereu la fața lui Gauvin.

Eu am ucis-o prima dată
Apoi i-am redat viața
Tu ai omorît-o a doua oară

comentă ceața, privind amuzată cum omul își îmbrăca înapoi armura și pornea în neștire prin pădure, cu spada ținută strîns în mîinile însîngerate. Undeva, departe, la marginea pădurii, un cocoș cîntă, vestind apropierea dimineții. Omul nu putea să-l audă, dar ceața îl simți și știu că nu mai avea mult timp să-i convingă. Așa că îl sorti morții. Pentru aceasta, chemă ajutoare.

Gauvain auzi lupii. Auzi lupii urlînd în stînga și în dreapta. Auzi lupii urlînd în spatele lui. Începu să fugă. Fiarele erau capabile să fugă mai repede decît el, dar nebunescul instinct uman de supraviețuire îl ținea în continuare în picioare. Alerga împiedicîndu-se de trunchiuri și pietre sau de cadavrele altor victime. Alerga sprijinindu-se pe alocuri în spada pe care nu o abandonase. În spatele lui, lupii urlau cu aceeași intensitate; nu se grăbeau să-l ajungă. N-aveau să-l ajungă niciodată, fiind servi imateriali ai cetii; rolul lor era doar să-l mîne într-o anumită direcție.

Sub picioarele sale, terenul se sfîrși brusc într-o prăpastie. Groapa Abgrund, cea fără fund, din mijlocul pădurii Falle! Acolo îl conduceau lupii! De aceea nu se grăbeau să-l ajungă! Urletele erau acum aproape.

Ceața cîntă încă o dată:

Adoră-mă,
Și te voi salva

La un moment, mintea lui Gauvain se umplu de colți ascuțiți. Sfîșiind-o. Temere și groază. Groază de animalele care se apropiau. Omul nu cedă ispitei. Dintre mai multe morți, o alese pe cea mai simplă.

Cavalerul murmură: *„Iartă-mă, Doamne, sînt slab!"* Pentru a doua oară, își aruncă la pămînt cămașa de zale. Ridică sabia, potrivind-o în dreptul inimii. Puse mîinile pe mînerul rece. Zăbovi cîteva clipe, timp în care urletele se apropiaseră. Apoi mîinile i se desfăcură. Sabia căzu la pămînt, lăsîndu-i o zgîrietură sîngerîndă pe piept.

Ceața interveni iar, în timp ce urletele lupilor crescură în intensitate, și-l încurajă în dorința de sinucidere.

Gauvain se întoarse cu fața spre groapă. Închise ochii. Se dădu trei pași înapoi. Strigă, apoi sări în gol.

Se simți liber, ușor, aproape fără greutate. Aerul îi vîjîia pe lîngă urechi. Deschise ochii; pereții prăpastiei defilau pe lîngă el cu o viteză fantastică. Se imaginâ pe sine, strivit de fundul stîncos al gropii Abgrund. Își reaminti ce înseamnă dorința de viață.

Iubește-mă!

șopti ceața.

Te iubesc,

răcni Gauvain, deznădăjduit.

Ceața rîse mulțumită și îl înghiți. Corpul se zdrobi de stîncile de pe fundul prăpastiei. Din mădularele sfărîmate nu curse pic de sînge.

Regele Beschützer vînase toată ziua la marginea pădurii Falle. Însîngerarea îl găsi printre copaci, căutînd drumul spre casă.

Te cunosc, rege,

șopti ceața, cu vocea lui Gauvain.

Dumnezeu încremenit

Pentru unii viaţa era frumoasă. Duceau un trai îmbelşugat, plin de distracţii spumoase şi partide de amor. Şi îşi doreau atît de mult, în lăcomia lor de viaţă să se oprească timpul în loc, să mai poată gusta iar şi iar oferta dulceagă a vieţii...

Viaţa, Doamne, viaţa... Cum ai putut inventa aşa ceva?

Eu îmi doresc moartea. Acum aş vrea ca tot timpul să se scurgă într-o secundă, să îmbătrînesc şi să mor...

Dar nu. Timpul s-a oprit. S-a oprit şi nu vrea să-mi asculte rugile înfierbîntate şi urletele disperate.

Privesc în jurul meu. Ceasul cu cuc a stat. A rămas la ora 12 fără 8 minute. De pe masă, ceasul de birou, şi el inactiv, îmi arată 12 fără 9 minute. Mă uit la Pobeda ce-mi stă pe mîna dreaptă: 12 fără 8...

Sînt ani, Doamne, de cînd au rămas aşa. am aşteptat ca situaţia să se schimbe, dar nu mai pot rezista. Tot ceea ce mă înconjoară e împietrit. Doar eu mă mişc la infinit în această mare de imobilitate. Urlu, plîng, iar lacrimile, imediat ce se desprind de faţa mea, rămîn suspendate. Chiar şi vecina mea căreia îi tutuia gura non-stop şi îi zburau membrele în toate direcţiile, a rămas stană pe veranda casei sale, cu mătura ridicată, asmuţită spre o jigodie...

O jigodie... Doar un fost cîine vagabond, cenuşiu şi pătat cu un alb gălbejit... Un fost cîine... căci acum e piesă de muzeu...

Cîteodată stau şi mă gîndesc, Doamne, că poate ai făcut o greşeală. O greşeală fatală. Înainte îmi ascultai rugile şi îmi îndeplineai dorinţele dar acum mi-e teamă că şi tu, Doamne, ai încremenit...

Florin Andrian Roşie

DEBUT

Fără titlu

Din plictiseală m-am întrupat uşă. *Şi toate celelalte.* Dar la început am fost uşa. Acum nu mai am ce să fiu. Cred că ar fi mai bine *să încerc să mă uit.* Dar dacă nu m-am uitat cînd am fost umbrelă...

Ţin minte cînd eram brînză topită. Aşteptam să expir.

Şi m-a cumpărat femeia aceea grasă. *Eram o cutie cu şase bucăţi,* dar n-a înghiţit decît patru. Cu pîine şi usturoi. Nu-mi place usturoiul, dar ea îl mînca, fiindcă are calorii negative. Nu ştiu ce s-o fi întîmplat cu cele două bucăţi rămase. Eu am fost digerat (sau digerată) repede, că avea metabolism bun femeia. O fi uitat de ele. Cred şi eu, că avea un frigider...!

Doar nu era să înfulece brînză topită dimineaţa, la amiaz şi seara. Vă daţi seama, o parte din mine, şi totuşi nu-i *"simt lipsa"*. Asta, în dicţionarul de arhaisme, se numeşte dor. Păi da, că am fost şi tează de doctorat în litere. Se făcea acolo aluzie la unu' cu moartea căprioarei. Şi aşa mi-a venit ideea să fiu căprioară. La grădina zoologică.

E mai simplu şi mai sigur. Dar mă plictisisem să tot rumeg exact ca o vacă *(normal, am fost şi vacă).* Atunci m-a cuprins nostalgia începuturilor. Dar n-aş fi suportat banalitatea *de a fi, din nou,* uşă. Aşa că *am fost poarta raiului.*

Dumnezeu nu puteam fi, căci deja eram.

Dacă nu mi s-a virusat programul, de mîine voi fi om. N-o să trec prin plictiseala de a fi copil, adolescent. Direct om. Voi deschide frigiderul. Şi voi căuta bucăţile alea de brînză topită, ca să-mi întregesc universul intercostal *(înseamnă că adjectivele se acordă cu mine la masculin). Sau poate altele.*

Codruţa Ungureanu

Jalea lui GERSAL

Cunoaşteţi copilăria celui care s-a întors cu faţa la oameni ca să-i desăvîrşească, dar nu-i ştiţi jalea adîncă aidoma oceanului sub furtună. E cel ce-a trecut din zori în amiază, din vîrsta firului de iarbă în a stejarului. Ştiţi istoria simplă dintre naştere şi întîlnirea cu Ursitorul şi faptul că Sălbaticul l-a învăţat să realizeze acel miracol despre care toată Biserica Omului vorbeşte cu adîncă recunoştinţă, miracolul celui ce-a adormit copil şi s-a trezit adult, miracol ce ne-a făptuit în fiinţă unind Lumea Văzută cu Lumile. Şi ştiţi ce-a urmat – totul – şi hoardele ce-au străbătut intervalele dintre Lumea Văzută şi Ţărmurile Făgăduinţei, lumi paralele în care intri dormind, murind, iubind sau visînd.

Ştiţi totul – dar ceea ce sluga voastră încă n-a povestit e clipa părăsirii trupului Gersal de către Gersal şi *recuperarea Oraşului Subînţeles.* Gestul plecării într-un perelinaj straniu, ca Gersal să-şi recompună memoria din celelalte timpuri şi spaţii.

Ştiţi că trupurile noastre aparţin multor lumi; dar pînă la Gersal, oamenii au trăit *cu trupurile într-o singură lume* care-i putea uneori chiar ucide.

Domnii mei, lucrul acesta azi nu prea mai are înţeles, deşi se găsesc destui dintre Primii care-şi aduc aminte. Însuşi „ucis" e un cuvînt ce desemnează anumite stări ale făpturilor prizoniere în Lumi şi pe care oamenii nu şi-l mai pot reprezenta proiectat asupră-le. Două zile, în timpul din Lumea Văzută, Gersal s-a aflat în Oraşul Subînţeles, cu amiezi galbene de vară palpitînd de iubire şi nervozitate tulbure, şi a luptat să-l recupereze, căci cineva l-a chemat în lăuntricul amintirii lui. Acela, numit de cunoscătorii tîrzii Ursitorul, l-a făcut să părăsească două zile copilul pentru realitatea altui copil, al cărui suflet trebuia populat cu toate acestea.

Cu străzi lîncede şi arome de acoperişuri bătute de soarele unei veri străine, cu viaţa tainică dintre două scîrţîituri de uşă, cu vopseaua în cruste ce se desprinde, cu liniştea răcoroasă de sub arbori – toţi, numai simboluri şi slavă –, cu parfumul ierbii prînjolite într-un amestec propunînd trăiri.

Umblă el astfel două zile cunoscînd şi cunoscîndu-se, amintindu-şi de fiece imagine şi obiect. Străbătu curţile inferioare de cărămidă roşie cu umbre jilave, retrăi piaţa, străzile lungi, pustii, cu case fără etaj cuibărite în galbenul roşiatic al soarelui de după-masă ori în verdele bolţilor de vie şi iederă. Întîlni la un colţ, sub acea umbrelă decolorată, enigma Doctorului de Lumină; şi enigma se lipi de el şuşotind *„eşti primul, prietene, primul cel atins de conştiinţa descoperirii aici a unei alte lumi".*

Restul, ştiţi. Învăţăturile enigmei sub cerul cu nori subţiri lîngă orizont. Metaforele pe care le-am vorbit apoi toţi şi cuvintele redescoperite care ne ajută să existăm mereu, oriunde, oricînd. Odată, demult, oamenii îşi închipuiau că e nevoie să pleci undeva ca să te afli acolo şi că au străbătut pentru asta distanţele dintre ele. Acum ştim că lumea e compusă din repere la care ne raportăm şi că modificarea reperelor schimbă poziţia noastră în spaţiu şi timp. Aşa cum a procedat Gersal, plecînd din casa întunecată cu camera însăşi transformată în Spaţiu. Agăţîndu-se de un trecut ce încă nu exista pentru el, ca de o geografie sacră, un spaţiu-timp cu valoare de arhetip.

Un singur lucru mai trebuie să ştiţi, o întîmplare pe care Gersal a amintit-o rareori de atunci şi de aceea a rămas în minţile a cel mult o sută de oameni. Cînd s-a întors, *a uitat să se recupereze* cu cel care era. *Noi azi avem trupuri în toate lumile* şi trăim în ele coborînd şi iluminîndu-le uneori într-un buchet de revelaţii; conştiinţa fiecărui astfel de trup, în lipsa noastră, e limitată şi ambiguă, chiar dacă execută tot ceea ce ţine de rutina existenţei în locul în care se află. Gersal însă a fost Primul – şi i se poate ierta o greşeală.

V-aţi întrebat ce s-ar întîmpla dacă. Exact ce i s-a întîmplat şi lui Gersal: spaţiul s-a autoorganizat rapid în jurul noii sale conştiinţe creînd cel de-al doilea trup: un trup de adult, cel deja cunoscut. Şi e un lucru despre care poate că n-ar trebui să vorbesc şi poate că trebuie s-o fac şi dorinţa de a v-o spune depăşeşte orice condiţionare.

Copilul dormea în iezul verii aidoma unui fruct căzut; dormea – şi n-a fost jale mai mare decît jalea lui Gersal cînd s-a agăţat de el ca şi de un continent scufundat şi întors la suprafaţa mării. Copilul, trezindu-se, i-a spus: eu sînt Gersal, tu cine eşti?

Şi atunci Gersal adult a înţeles că un copil, care a fost el însuşi, va trăi lucruri şi va depăna amintiri de necucerit pentru celălalt. Îl luă doar în braţe şi, la mulţi ani distanţă, îl hărăzi cunoaşterii.

Şi dacă ştiţi bine imperiile ce s-au construit mai apoi şi nesfîrşitele ţărmuri, treceţi şi peste jalea lui Gersal cum aţi trecut peste toate relele începutului, jalea lui Gersal ce-a cucerit tot şi s-a pierdut pe sine. Şi cînd îl întîlniţi, amintiţi-vă că el a venit în lumile noi împărţit în două. Şi întîlnindu-l, nu veţi şti pe care dintre cei doi îi veţi întîlni.

Dar eu vă dau un semn: de-l vedeţi zîmbitor, e Gersal cel fără de griji, căci şi-a trăit copilăria şi are aminitirile întregi.

Dacă îl găsiţi încruntat ca oceanul în furtună, e celălalt.

Să nu-i zîmbiţi, căci îşi va aduce aminte şi se va posomorî mai mult ca fundul oceanului sub vuietul furtunii hălăduind.

Mircea Liviu Goga

urmare din pagina 2

Nicolae Cuţă: str. V. Alecsandri, nr. 158, Cralova, Dolj, 1100, tel. 951-168287 caută: *STEAUA SI BICIUL - FRANK HERBERT, MAI MULT DECIT OAMENI-TH. STURGEON, MINUITORII DE ZOMBI-R.HEINLEIN, SCURTA ISTORIE A TIMPULUI - S. HAWKING, PALATUL MUTANTULUI-TIM POWERS, RAZBOIUL LUMILOR-H.G. WELLS, CARNAVALUL DE FIER-S. BRUSSOLO, EU, ROBOTUL-I. ASIMOV, IN INIMA COMETEI-G. BENFORD & D. BRIN, NOUA PRINTI DIN AMBER - R. ZELAZNY SCHOONERUL GHETII-M. MOORCOCK, ALMANAHUL ANTICIPATIA: 1990, 1992, 1993*

Oferă: GHERILA GALACTICA-D. MAINE, PROSCRISUL-C. SBANTU, SUPEREXPERIENTA-ANTOLOGIE, COMOARA ASTRONAUTILOR-M. MOISESCU, ROBUR CUCERITORUL -J. VERNE, ASTRONAUTII- S. LEM, TANAR-P. ANDREW, LIMANUL CURCUBEULUI-I. EFREMOV, IN TARA STRANEPOTILOR NOSTRI - J. WEISS, CAMELEONUL-C. SBANTU, OAMENI SI STELE- I. HOBANA, SARPELE DE MARE-J. VERNE, PAMINT-COSMOS SI RETUR-V. IANCU & D. MURESAN, TROFEUL - M SCOROBETE, CARTEA FANTASTICA A LUI OAJ-M. COLLAZO, AVENTURILE PROFESORULUI CHALLENGER-A.C. DOYLE, ARGONAUTICA - M. OPRITA, NEPASATOARELE STELE - C. CUBLESAN, O VIATA APARTE-G. RICUS, CONTRA-INFINIT - A. FORJE

FABRICA DE ABSOLUT. KRAKATIT-K. CAPEK, CONTEMPORANII DIAVOLULUI-L. GHILIA, PRIORITATE ZERO-D. TATAR, PLANETA CUBICA - C. BACIU.

CPSF: 155, 168, 190, 216-218, 244, 245, 261-262, 340, 392, 399, 401, JSF: 26, 31, 32, 34-38, 44, 46, 48-53, 55, 57-59, 65, 66, 68, 71-83, 85-88, 91, 92, 94-100, 102-105, 108, 110-114.

Ovidiu Bufnilă

Măcelarul din Beauburg

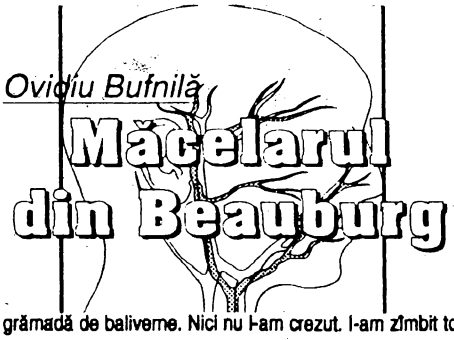

Doi sori stau să apună peste Beauburg. Nori de praf cad peste străzile tubulare. Moartea îmi face cu ochiul, nesăţioasa!

Sînt singurul supravieţuitor. Ce-mi place! Nu mai trage nimeni vînturi. Nu mai rigîie nimeni. Nu se mai aud urlete. Nici rîs. Nici plînş. Amar, scîrţîitul ştreangului.

Eu, mincinosul şi fitilistul, stau tolănit pe dalele de marmură din piaţa publică. Mestec un fir uscat de iarbă. Mă frec între picioare. Fluier. Ce nepăsător!

Ah, cum l-am îmbrobodit pe al meu! Parcă-l ţin minte. Cîtă frunză şi iarbă. Familie numeroasă.

Aveam un tată parşiv. Fălcos! Cu un burdihan cît o hazna. Abia, abia răsufla, porcul! Pleşuv. Cu ochi mici şi răi. Îşi cumpărase un titlu de baronet. Nu-l ajungeai cu prăjina la nas. Ne ştia pe toţi după nume. Avea memorie, potlogarul! Cînd îi venea lui bine, haţ, înşfăca pe cîte unul şi-l vindea măcelarului Pitoşkin. Somităţile Beauburgului îl invidiau sincer. Oho, pe faţă îl lăudau, se înţelege. Bătrînul respecta legile cu sfinţenie. Ne împingea să le încălcăm. Să ne trezim dracului în galantarele lui Pitoşkin. Frumos tranşanţi. Bine storşi de sînge. Unşi cu mirodenii. Push!

Bătrînul îmi purta mendrele. Bănuia că-l înjuram virtos pe la colţuri. Se tot dădea la mine. Să mă facă să sar calul. Să mă stropşesc la el. Să-i trag una peste faţălla buboasă.

Pitoşkin trăgea sforile în Beauburg. Era unul dintre Părinţii Fondatori. Avea el o teorie. Anume că, înfulecîndu-ne unii pe alţii ne îmbogăţeam cu energie. Zicea, ţăcănitul, că fiecare dintre noi e branşat la cîte un alt Univers. Bazaconii dintr-astea.

Auzisem eu! Îl tot bătea la cap pe bătrînul meu să mă vîndă. Că aveam o carne fragedă. Că-n cîmpul meu informaţional nu ştiu ce mesaje oculte citise. Mă ochise de mic, măcelarul. Pregătise un satîr de argint pentru mine.

Nici nu şi-ar fi imaginat Pitoşkin c-o să-l halim împreună pe Primul Ministru. Între noi fie vorba, moşulică avea o carne puturoasă. Mi-a căzut greu la stomac.

Stau întins pe dalele de marmură şi ascult scîrţîitul ştreangului. Ce muzică plăcută! Ce ritm, ha, ha, ha!

L-am vîndut pe bătrînul meu lui Pitoşkin. I-am băgat nişte fitile fălcosului. S-a luat la harţă cu vicontele Baltrutias. A ridicat vocea la el. L-a luat peste picior. Îl mîntisem că vicontele l-ar fi bîrfit la clubul mîncăcioşilor. Asta-l, i-am pus capac!

Parcă-l văd pe Pitoşkin. Stătea în uşa măcelăriei. Molfăia un trabuc. Se scărpina. Se tot lovea cu palma-i durdulie peste şunci. Mi-a dat bineţe. A rîgîit ca un nesimţit. L-a măsurat pe fălcosul de taică-meu. L-a pipăit. L-a pocnit între ochişori cît ai zice peşte. L-a cărat înăuntru şi l-a aruncat pe una din mesele lui pătate de sînge. L-a dezbrăcat. L-a spălat cu grijă. L-a descăpăţînat dintr-o lovitură. Mi-a zis, băiete, bătrînu' era branşat la un Univers cu şapte dimensiuni. O să-ţi dau ceva lovele pe el. Bineînţeles că m-am tocmit! Sîngele se scurgea cu repeziciune din cărnurile bătrînului. Cîmpul lui informaţional păcănea, păcănea. Pitoşkin făcea pe nebunul cu mine. I-am rîs în nas. Apoi mi-am turnat miere în glas. Unde se mai văzuse un baronet a cărui proiecţie să aibă şapte dimensiuni? Măcelarul s-a codit. M-a luat cu frumuşelul. Transpirase. Puţea. Mustăcea. Îşi tot mişca trabucul. M-a invitat pe terasă. Se înserase. Lumea se bulucea prin străzile tubulare. Vreo cîţiva curioşi s-au oprit să întrebe de una, de alta. Mureau de nerăbdare să se înfrupte din taică-meu. Nu-l aveau la maţe, ha, ha, ha! M-au privit plini de invidie. M-au salutat cu respect. Mi se dusese vestea. Nu le-ar fi plăcut să ne dușmănim. Intrasem în graţiile Primului Ministru. Îi făcusem mici servicii. Îl scăpasem de cîţiva duşmani politici. Să le fi văzut cărnurile spînzurînd în galantarele lui Pitoşkin!

Am supravieţuit. Perpelind o bucată din spatele Primului Ministru. Măcelarul m-a felicitat. Beauburgul era pustiu. Rămăsesem doar noi doi. Grătarul sfîrîia. Pitoşkin se cam cherchelise. Avea chef de vorbă. Mi-a povestit cîte-n Lună şi-n stele. O grămadă de baliverne. Nici nu l-am crezut. I-am zîmbit tot timpul. Aveam eu un gînd. Săracu' măcelar! Am depănat amintiri. Mi-a zis ţăcănitul că l-a plăcut cum i-am îmbrobodit pe cei din familia Gamblin. Şi pe cei din clanul Tuzz.

„Băiatule, ai fost cel mai tare, într-o zi o să-mi iei locul, nu încape îndoială." Aşa mi-a zis măcelarul. Pramatia! Se pregătea de bătrîneţe. Să nu care cumva să-l tranşeze vreunul. Acum de ce să se mai teamă? O tăcere ca de plumb se aşternuse peste Beauburg. Mirosul de carne prăjită ne gîdila nările. Iar eu îi plîndeam fiecare mişcare.

Am cunoscut decăderea. După ce clanurile s-au ghiftuit cu ciozvîrtele lui taică-meu, Primul Ministru mi-a oferit un rang înalt. M-a ţinut pe lîngă el. M-a purtat pe la tot felul de sindrofii. Să-i fi văzut pe cei din Beauburg! Făceau temenele măcelarului. Căutau să-l intre în voie. Linguşitori! Îşi dădeau ochişorii peste cap. Se extaziau. Promiteau plăceri vinovate. Îi bănuiam eu pe ticălosul de Pitoşkin! Se deda la orgii! Îşi atrăgea victimele prin diferite tertipuri. Le promitea o evadare spectaculoasă din Beauburg. Oh, naivii! Peste cîteva zile îi vedeam duşi direct la măcelărie de către fraţii, nepoţii sau verişorii lor. Lume bolnavă, Beauburgul!

Învîrtindu-ne pe lîngă grătar, aşteptînd să se rumenească Primul Ministru, eu şi Pitoşkin am schimbat impresii. El mi-a mărturisit că visa de vreme îndelungată să stăpînească Universul. Un idealist în felul lui, măcelarul. Găsise o metodă originală de a provoca misterul. Oare cînd îi încolţise gîndul mîrşav? Şi cum de pusese la cale planul diabolic? Într-un fel, era stăpînul absolut. Conducea destinul tragic al comunităţii printr-o grămadă de maşinaţii. Stătea în umbră. Teroriza familiile şi clanurile printr-un sistem de legi. *Să nu ridici glasul. Să nu iei în derîdere. Să nu huleşti.* Prin acţiuni subtile şi malefice, o mulţime de oameni ajunseseră în galantarele lui. Beauburgul era o lume a păcatului. O lume uzată. Decrepită.

Coloanele de marmură purpurie împungeau cerul. Clădiri borţoase se lăfăiau pe buzele străzilor tubulare. Erau colorate ţipător. Statui uriaşe, hidoase, străjuiau în piaţa publică. Umbrele lor alergau pe urmele mulţimilor. Iar mulţimile se învîrtoşeau, aclamau, se veseleau. Răsuflarea morţii le aburea circa. Le îngheţa şira spinării. Dar ce le păsa? Se aruncau orbeşte în braţele lascive ale destinului necruţător. Bărbaţii purtau peruci portocalii care se zburleau la cea mai mică adiere a vîntului. Îşi acopereau capul cu jobene înalte legate cu fundă de mătase purpurie sau galbenă. Femeile se sulemeneau. Se dădeau în vînt după orice extravaganţă. Îşi ungeau ţîţele cu fosfor şi hălăduiau prin noaptea electrică. *Despletite, rîzăreţe, aţîţătoare.* Bătrînii îşi umflau cărnurile fleşcăite cu ser. Îşi bombau pieptul scofîlcit. Se pudrau şi se rujau şi-şi vopseau părul în indigo. Şi urlau cu toţii de nebuni pînă-n zori.

Nimeni nu ştia cu exactitate de unde veniseră Părinţii Fondatori. Pitoşkin era singurul rămas în viaţă. Oh, în Beauburg nu puteai găsi vreun cimitir! Acolo nu se murea. Acolo erai înfulecat! Aşa că ne închinam unor statui. Nişte faţălii pline de ulcere ne priveau cu trufie de la înălţimea de peste treizeci de metri. Ochii de marmură ascundeau înlăuntrul lor poveşti cutremurătoare. Ei bine, noi toţi eram de-a dreptul înfiorați la gîndul că în carnea noastră păcăneau cîmpurile informaţionale ale Părinţilor Fondatori!

I-am fitilat pe toţi. I-am împins direct în galantarele lui Pitoşkin. I-am făcut să se urască unii pe alţii. Să se hărţuiască, să se înjure în gura mare. Au încălcat buluc toate legile. Au ţipat, s-au înverşunat, şi-au spus adevăruri grele. I-a luat gura pe dinainte, ce să le faci!

Îi ţin minte pe ultimii cincisprece. Ceată nebună. Au devastat magazinele. Au dat foc statuilor. Îi conducea Primul Ministru. Răcnea, sărmanul. Simţea de-acum satîrul măcelarului despicîndu-i pieptul.

Pitoşkin l-a tranşat îndelung. Se oprea din cînd în cînd. Privea undeva, pe fereastră. Pufnea. Mă cerceta cu coada ochiului. Tot îmi cerea să schimb ligheanele în care se scurgea sîngele. Ochii îi erau injectaţi. Îi frămîntau nările. Era Sfîrşitul. Se pregătea să devină stăpînul Universului de Universuri. Gîfîia. Tot trăgea de nişte sertare. Ştiam eu că într-unul din ele ţinea ascuns satîrul de argint pe care îl pregătise pentru mine. În copilărie îl spionasem de-atîtea ori! Mă căţăram pe burlanele măcelăriei. Frecam geamul cu mîneca hainei mele ponosite. Trăgeam cu ochiul. Îl vedeam pe măcelar ridicînd satîrul de argint în bătaia lunii. Îl auzeam parcă murmurînd descîntece. Nebunul! Din ce lumi venise fiinţa criminală?

Pitoşkin însuşi lansase o sumedenie de zvonuri. O grămadă de istorii circulau prin Beauburg. Le colportau unii. *Un evadat periculos. Diavolul în carne şi oase. Transfug. Imigrant. Supravieţuitor al unei catastrofe cosmice.* Vorbe, vorbe, vorbe. Îi plăcea măcelarului să asculte noile povestiri. Se întreceau unii pe alţii cei din Beauburg. Bineînţeles că i-am cîntat în strună măcelarului. Am inventat tot soiul de legende. I-au ajuns la urechi. A fost încîntat. L-am învăluit încet, încet. L-am făcut să creadă că în cîmpul meu informaţional zac mesaje din alte lumi. Măcelarul făcea pe marele decodificator. Căuta ca un turbat o cheie. Ţinea morţiş să se azvîrle în marea de universuri. Să înoate, să înoate la nesfîrşit către ţărmul tainic. Nu cred că-şi imagina cumva ţărmul acela. Se simţea însă atras ca de un miraj. Îl îmboldea frica de moarte. Îl îngrozea bătrîneţea. Îi era o teamă cumplită de boală. Ura cimitirele.

Doi sori stau să apună peste Beauburg. Nori grei de praf cad peste străzile tubulare. Moartea îmi face cu ochiul, nesăţioasă! Ce-mi pasă.

Stau tolănit pe dalele de marmură prin piaţa publică. Pitoşkin se leagănă în ştreang. I s-a răcit hoitul. I s-a învineţit faţălia. I s-au umplut de sperma pantalonii în carouri. E mort-copt. Îi dă huţa vîntul. Parcă-l o pendulă. Bang, bang. Limba unui clopot. E primul cadavru pe care îl admir. De cînd m-am născut n-am fost niciodată în apropierea morţii. Iat-o! E splendidă. E sublimă.

L-am spînzurat acum un ceas. Bineînţeles că s-a zbătut. A încercat să mă hăcuiască. Satîrul lui de argint mi-a vîjîit pe la ureche. S-a înfipt într-o halcă de carne agăţată într-un cîrlig de oţel. Măcelarul m-a ameninţat în fel şi chip. Îşi muşcase buzele. Se umpluse de sînge pe halatu-i alb ca neaua. L-am îmbrîncit. I-am pus piedică. I-am arătat braţul spînzurătorii. L-am împins spre scăunelul pe care se cocoţa adeseori ca să-şi stivuiască în frigiderul lui uriaş ciozvîrtele încă aburinde.

Ce faci, m-a întrebat c-o voce răguşită. *Te spînzur*, I-am zis silindu-l să se urce pe scăunel. I-am pus ştreangul de gît. *Tu eşti urmaşul meu, mănîncă-mă, mănîncă-mă! Cîmpul meu informaţional îl va urma într-o bună zi pe al tău. Vom stăpîni lumile!*

Aşa urla măcelarul.

Boaf! Scăunelul a căzut. S-a lăsat liniştea.

Stau tolănit pe dalele de marmură. Printre statuile sfărîmate plutesc aburi verzui. Coboară peste mine noaptea electrică. Fulgere albăstrui şfichiuiesc văzduhul. Celulele mele au intrat în alarmă, sărmanele. O gaură neagră e pe cale să înghită întregul Beauburg. Ei şi? Mestec un fir de iarbă. Mă frec între picioare.

Fluier. Ce nepăsător mai sînt, mai mare rîsul!

MIREL PALADA

Madrigal atomic

Lui William S. Burroughs

Mamă, şi cum se mai duce, tîrfa dracului! Sus jos sus jos - stîngul dreptul - stîngul dreptul - uite-aşa îi joacă picioarele, lovind asfaltul înainte şi înapoi ca două mecanisme bielă-manivelă, prinse de restul angrenajului printr-o pereche de fese nedrept de perfecte şi terminate la capătul celălalt cu tocuri mov, nu cu pistoane sclipitoare de oţel. Şi se duce se scurge se topeşte se pierde în mulţimea cenuşie, o dată cu ultimii mei stropi de viaţă. Tîrfa dracului.

Povestea e simplă: nu are dialog, nu are noimă, nu are stil. Are doar sfîrşit. Sfîrşitul meu.

Se fiţîia pe trotuar, făcea bulul de colo colo, am filat-o, i-am pus o mînă pe, ne-am retras într-o cameră împuţită de hotel categoria a şaptea, cu prosoape oferite gratuit de la recepţie, ne-am pus-o – mai bine spus mi-a pus-o – scurt, conştiincios, fără patimă, i-am împins lozul, cît timp s-a dus ea la veceu să se spele am lucrat-o la poşetă, avea o poşetă de un mov întunecat, aproape negru, înăuntru doar cu un tub metalic de ruj mov, o oglinjoară ieftină, cu stratul reflectorizant sărit pe la colţuri, şi un teanc destul de gros de bani, amestecaţi, şi parai, şi de-ai noştri, în rest nimic, o văzusem cum scosese sulul de hîrtie igienică înainte să se ducă la veceu.

După ce s-a întors, am coborît tăcuţi – ce dracu' să stai de vorbă cu o tîrfă? – ea în faţă, eu în spate, pînă jos, în faţa hotelului. Generos, am scos din buzunarul de la pantaloni o hîrtie mototolită de zece parai şi am ţuguiat buzele, ultimul sărut, sărutul lui Iuda. Ea a zîmbit şerpeşte, a luat banii, i-a mototolit şi mai tare în buzunarul strîmt de la spate al blugilor, mi-a încolăcit leneş gîtul cu un braţ lung, plin de desfătări pricepute şi de degete nervoase, mi-a cutreierat peştera gurii cu limba ei caldă, şi în timpul ăsta a scos cu mîna cealaltă un şuriu din geaca de piele, tot mov, bineînţeles, a făcut clic şi

DEBUT

dintr-o dată, în burtă mi-a înflorit un soare sîngeriu, o nouă orbitoare de otravă mi-a explodat în măruntaie, am icnit, am dus mîinile la burtă şi mîinile mi s-au umplut imediat de sînge, nu mai exista nimic altceva decît maţe şi sînge şi durere şi-am început să urlu să urlu să urlu să urlu să urlu, eram pe jos pe trotuar eram în noroi şi MĂ DUREA tîrfa dracului MĂ DUREA!!! îmi venea să scormon cu gheare de cîrtiţă, să-mi smulg focul din măruntaie, dădeam nebuneşte din picioare şi horcăiam răguşit, lumea era o baltă imensă şi împuţită de maţe care mi se revărsau din pîntece şi jetul m-a izbit cu precizie în faţă, gazul anesteziant, de spray ieftin, care se găseşte la orice farmacie, şi-a făcut grăbit loc de-a lungul sinusurilor şi căilor respiratorii şi şi-a început lucrătura amorţitoare, un zeu mare şi întunecat mi-a luat durerea în mîinile lui păroase şi s-a înălţat cu ea la cerurile în care nu mai crede nimeni, lăsînd în urmă doar zdrenţe de înţepături îndepărtate pe care nu le simţeam eu, ci altcineva, cu totul altcineva.

Eu tocmai deschideam ochii, ameţit de absurda lipsă de suferinţă, şi atunci am zărit-o, era la mii de kilometri deasupra, atîrna în văzduh ca un păianjen mov, scîrbos de frumos, damful ei de femeie şi de sînge şi de parfum străin străbătea spaţiile nesfîrşite şi îmi sfîşia nările şi ea mesteca gumă, curva împuţită, avusese timp să-şi bage şi o lamă de gumă în gură, acum o rumega cu nonşalanţă în timp ce se apleca asupra mea, aerul ţipă cu şuier metalic, tăiat de imensul ei fuselaj zvelt, avea forme perfecte, de pasăre răpitoare, de arhanghel răzbunător, se repezi spre mine cu graţia unui avion de vînătoare în picaj şi întinse un membru extensibil, o tentaculă greţoasă, cu unghii de un insuportabil mov fosforescent, şi pescui cu un gest expert teancul de bani din buzunarul meu secret, ascuns adînc în căptuşeala de sub braţul drept, de parcă asta ar fi făcut toată viaţa, de parcă din fragedă pruncie – o fi trecut oare prin etapa asta, sau s-o fi născut direct aşa, din spuma mării, ucigător de matură şi de frumoasă? – ar fi ştiut unde-mi ascund eu marfa pe care o ciupesc de la fraieri. Apoi mai zăbovi preţ de o clipă, cu faţa ei strălucitoare acoperindu-mi în întregime vederea, cu ochii ei de fiară ingenuă privindu-mă ca pe un parameci pus la microscop, ochi boiţi cu tone de mov sclipitor pe pleoape şi gene şi cearcăne, ochi care mă înecară cu o privire crudă, însă în acelaşi timp – prin cine ştie ce artificiu diabolic – şi obscen de nevinovată, care îmi dezgolină pielea de pe obraji şi-mi supseră lumina din orbite, ca mai apoi, mult mai apoi, la capătul acestei chinuitoare clipe nesfîrşite, buzele să i se adune într-un sărut plin de batjocoră – căpşuni sintetice şi gumă cu gust de rodii! – ovalul mov, încreţit, să rostească un pu! tăcut şi imaginea să se întunece brusc.

Nu mai vedeam nimic. Stăteam întins într-o baltă de

Grafică - Dragoş Palade

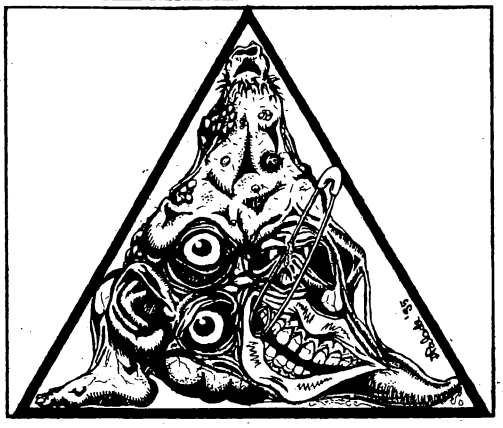

Grafică - Dragoş Palade

sînge, fixînd cu ochii larg deschişi negura tivită cu franjuri de durere surdă. Dar în mijlocul foşnetului neîntrerupt al miilor de paşi care mă ocoleau cu grijă, ca pe un cîine mort ce eram, printre exclamaţiile de surprindere sau de încîntare ale nelipsiţilor gură-cască ce se holbau la spectacolul gratis al agoniei mele, dincolo de sufocantul cîntec de cauciuc şi de gaze de eşapament şi de claxoane furioase al maşinilor care se scurgeau într-un şuvoi neîntrerupt la cîţiva metri mai încolo puteam auzi, cu o acurateţe care mă scotea din minţi, zgomotul sacadat al tocurilor lovind asfaltul: sus jos sus jos stîngul dreptul stîngul dreptul, însoţit în închipuirea mea muribundă de unduirea veninoasă a feselor mov.

O vedeţi? Uitaţi-vă la ea cum se duce, nemernica, nenorocita, turbata, frumoasa, criminala, neasemuita, ea, ultima mea femeie, uitaţi-vă cum dispare cu viaţa mea fluturîndu-i lipită de buzele cărnoase, cu sîngele meu picurîndu-i mov, nu roşu, de pe lama cuţitului ţigănesc. Am ochii închişi şi o văd, am burta deschisă şi o simt, se duce, dispare, şi prea puţin îi pasă.

Iar eu rămîn aici, să-mi adun maţele cu mîna, să-mi amestec umorile şi rahatul cu scîrna apoasă de pe jos, să-mi zdrelesc zadarnic unghiile în spasmodice zvîcniri de braţe de-a lungul trotuarului murdar. Să-mi las viaţa să mi se scurgă în noroi. Să mor cu imaginea ei atîrnată ca un tablou şui de cerul lăuntric al durerii atotcotropitoare: picioarele ei, precum doi stîlpi de foc mov străjuind gura tunelului ce duce pe Lumea Cealaltă.

MUZICA SFERELOR

Jimi Hendrix III

„Cînd cînt e ca şi cum m-aş afla într-o corabie de vis; Nu ştiu unde merg, dar puteţi veni cu toţii cu mine..."
Jimi Hendrix

18 În primul rînd, felicitări lui Don Simon care a cîştigat, cu proza *TEMPLUL FOCULUI* premiul... *JIMI HENDRIX*, în cadrul Festivalului SEGRA '95 la aproape 25 de ani de la trecerea în nefiinţă a celui care a revoluţionat CHITARA şi care reprezintă astăzi unul din marile nume ale culturii sec. XX.

Decesul lui *JIMI HENDRIX*, survenit la LONDRA, în 18 septembrie 1970, ridică şi el cîteva semne de întrebare. De exemplu, în ENCICLOPEDIA OF ROCK se afirmă că JIMI HENDRIX a murit sufocat în propria vomă în urma unei supradoze de droguri. În revista GIGANŢI AI MUZICII ROCK se spune, citez *„... aflîndu-se în apartamentul MONIKĂI DANNERMAN..., HENDRIX, care obişnuia să ia somnifere, înghite nişte pilule fără să ştie ce sînt."*

Dincolo de dispariţia sa fizică, JIMI HENDRIX tinde spre nemurire prin creaţiile sale muzicale care deja însumează cca 140 de albume plus încă 16 discuri „pirat" plus cca 1000 de ore de muzică imprimate de ALAIN DOUGLAS între 1969-1970, plus alte apariţii pe albume cu mai multe trupe, plus..., plus..., plus... Trebuie ţinut cont că JIMI HENDRIX a editat în timpul vieţii doar 6 albume dintre care unul dublu, restul apărînd postum sau fiind încă în curs de apariţie.

Printre cei cu care a colaborat J.H. se numără JOHN McLAUGHLIN pe albumul CRASH LANDING (cu opt piese noi de RHYHM AND BLUES) 1975; NOEL REDING, JOHNNY WINTER şi JIM MORRISON pe dublul album FOR THE REAL - 1976; cu JIM MORRISON şi JONNY WINTER pe SKY HIGH; cu JIM MORISSON, JOHNNY WINTER şi BUDDY MILES pe I WOKE UP THIS MORNING AND FOUND MYSELF DEAD - JAM SESSION din 1968 editat în 1982; CURTIS KNIGHT în 18 albume; STEVIE WINWOOD, ERIC CLAPTON, JEFF MIRONOV (ch) - YEAH! LARRY LEE (ch), MIKE FINNIGAN (ORGA), AL KOOPER (PIAN), CHRIS WOOD (FLAUT), JACK CASSADY (BASS), ALAN SCHWARTZBERG (tobe) etc.

JIMI HENDRIX, în contextul epocii sale, nu a realizat albume instrumentale ca, mai tîrziu, JEFF BECK, de exemplu. De fapt, singurul lui SOLO ACUSTIC (pe o chitară cu 12 corzi) se găseşte pe albumul SKY HIGH (piesa HEAR MY TRAIN A - COMIN). J.H. a fost însă primul chitarist care a folosit sistemul pedală „WAH-WAH" pentru imprimări. După această inovaţie, pedala „WAH - WAH" a făcut parte din „harnaşamentul" fiecărui chitarist.

JOE SATRIANI afirma că *„adoră muzica lui HENDRIX şi, odată ce acesta a dispărut, s-a gîndit că singura posibilitate de a simţi din nou ceea ce i-a indus HENDRIX în suflet era aceea de a cînta la rîndul său la chitară..."*

HENDRIX este considerat de JOHN McLAUGHLIN un mare chitarist, iar de GARY BOYLE „singurul chitarist care a rezistat trecerii timpului".

Închei cu declaraţia lui ROBERT HILBURN din LOS ANGELES TIMES apărută în ziua înmormîntării lui JIMI HENDRIX, 4 oct. 1970: „Muzica lui HENDRIX s-a pliat perfect timpului său. A fost pe de o parte o muzică tulbure, violentă, confuză, căutînd permanent ceva nou, iar pe de altă parte a fost o muzică triumfătoare şi senzuală. HENDRIX a fost un superb chitarist, atracţia sa principală rămînînd folosirea măiastră a FEEDBACK-ului, scoţînd din chitara sa sunete de neimaginat. Şi apariţia lui în timp a fost potrivită, simultan cu stereofonia, pentru ca milioane de tineri să-şi poată pune căştile pe urechi pentru a auzi revoluţia sa sonoră."

P.S. În curînd, editura NEMIRA ne va oferi în colecţia SUPERSTAR, volumul JIMI HENDRIX, unde aspectele evidenţiate în M.S. vor fi prezentate mult mai detaliat...

REMUS CERNEA

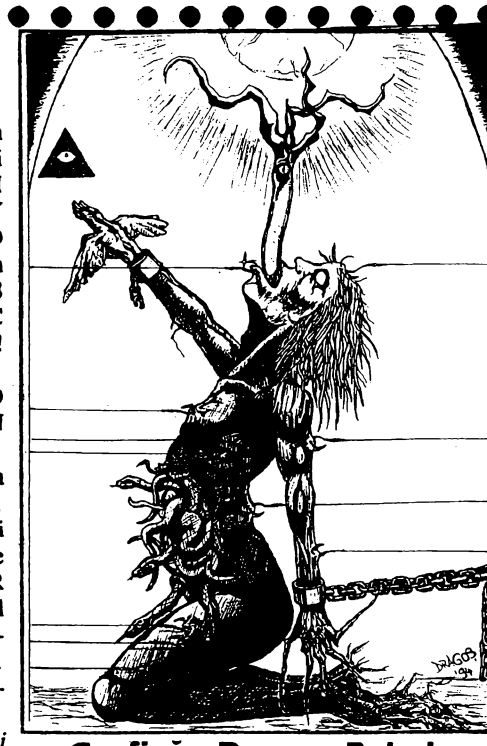

Grafică - Dragoş Palade

Ce mai vedem la TV

LUNI 5 IUNIE

11.50 Cristalul întunecat (Anglia, 1982): PRO 7. Cu: N. Wood (r)
13.00 Disney Time: RTL.
13.45 Duel într-o galaxie (SF, Japonia, 1959): PRO7
14.20 Hercule - cel mai puternic om din lume (F, Franţa/Italia, 1974): VOX
15.30 Howard răţoiul (F, SUA,1986): RTL
16.50 Un milion de ani în trecut (F, Anglia, 1966): PRO7
18.45 Starman (SF, SUA, 1984): PRO 7
19.15 Ishtar (SUA, 1987):VOX
21.00 Ai grijă, Iubito (H, 1952): TNT
21.15 Întoarcerea lui Sherlock Holmes (F-a, SUA, 1993): RTL2
23.20 Ultima luptă - p III (F, SUA, 1994): RTL 2
0.30 Chucky III (H, SUA, 1991): RTL
1.10 Luna lupilor (F-a, SUA, 1978): RTL2
1.10 Ochii Laurei Mars (F-a, SUA, 1978): VOX

MARŢI 6 IUNIE

16.10 Ishtar (SUA, 1987):VOX
23.05 Ultima luptă - p IV (F, SUA, 1994): RTL2
0.35 Blestemul mumiei (H, Anglia, 1966): SAT1
1.00 Ţipete şi şoapte (Suedia, 1972): VOX

MIERCURI 7 IUNIE

12.00 Întoarcerea lui Sherlock Holmes (F-a, SUA, 1993): RTL2
23.25 Crime în spaţiu (SF, SUA, 1985): M6

JOI 8 IUNIE

14.25 Rochia albă a Pamelei (F, SUA): M6
21.10 Turtles II (F-co, SUA, 1991): PRO7
23.00 Top Line (SF, Italia,1988):PRO7
23.00 Dr. Jekyll & Mr. Hyde (F, 1932): TNT
23.45 Jocul diavolului (F, Italia):M6
1.00 Hangar 18 (SF, SUA, 1980): SAT1

VINERI 9 IUNIE

21.15 Outland - planeta condamnaţilor (SF, Anglia, 1980): SAT1
22.15 Doctorul şi dracii (Anglia, 1985): DUNA TV
1.00 Sînge albastru (H, 1973): TNT
2.10 Halloween V - Răzbunarea lui Michael Myers (H, SUA, 1989): RTL

SÎMBĂTĂ 10 IUNIE

12.00 Outland - planeta condamnaţilor (SF, Anglia, 1980): SAT1
12.10 Omul-păpuşă (SF): ANTENA 1
16.15 Secretul din vechiul pod (F, CSSR/ Iugoslavia, 1984): SUPER-RTL
21.15 Cîmpia viselor (F, SUA, 1989): RTL2
0.00 Madame O . şi scumpele ei (F-er, Danemarca, 1977): SAT 1
0.20 Muşcătura femeii şarpe (H, Anglia, 1988): ZDF
1.00 Spaima (H, SUA, 1990): RTL
2.45 Halloween V - Răzbunarea lui Michael Myers (H, SUA, 1989): RTL

DUMINICĂ 11 IUNIE

10.15 Cîmpia viselor (F, SUA, 1989): RTL2
13.05 Secretul din vechiul pod (F, CSSR/ Iugoslavia, 1984): SUPER-RTL
13.40 Castelul bîntuit (F-co, Germania, 1960): SAT1
15.25 Proiectul X (SF, SUA, 1987): SAT 1
15.50 Reportajele Disney: Un zbor în trecut (SF-a, SUA, 1986): RTL
23.00 Steaua întunecată (SF, SUA, 1974): VOX
23.30 Gondolele sinistre (H, ANGLIA/ITALIA, 1973): ZDF

SERIALE:

Alf (co):*TELE7abc:L:13.30 (r. ep 22);S:17.00 (ep.23); *PRO7: Ma: 19.25, Mi:19.30, J:19.25, V:19.25; r:L:7.30, Mi:6.50, J:7.25, V:7.30
„Androida/Femeia bionică"(SF): RETE4: Ma:3.40, Mi:3.10,J:5.50, V:5.05, S:2.25, D:4.10.
„Conan aventurierul": M6: Mi: 15.05.
„Dosarele X" (F-p, SUA, 1993): PRO 7: L: 3.15 (r); V:22.10 (ep: Îngerul)* M6: V: 23.30.
„Femeia fantastică":* TELE7abc: J:20.00 (ep. 25 r.V: 14.30) *RETE 4:L-V :16.25
Familia Addams: RETE4:D:12.35
Hulk (SF, SUA, 1987): RTL 2: Ma-V: 17.30
Înapoi în trecut (SF): RTL: D: 12.35
Highlander (F):*Italia 1: Mi:18.00 (r. 3.30)
KITT/Knight Rider: TELE 7 abc: J:21.35 (ep. 27, r.V: 11.10); *RTL:S:15.45
La jumătatea galaxiei întorci la stînga (SF, Australia, 1992): SAT1: S: 6.15
Louis şi Clark: Noile aventuri ale lui Superman: M6:Ma:21.50 (2 ep.)
Oaza: 3SAT:17.15
Omul din Atlantis (SF, SUA, 1977): PRO 7: D: 13.20 (R:5.40)
Pribeagul (F): Antena 1:S:20.30 (ep. 4)
Războiul lumilor (SF): PRO 7: L: 2.10
Robocop: M6: L-V; 20.00
Superboy: *PRO 7:D:12.55; *Italia1: S,D:11.30
Superman: *PRO 7: V: 21.15 (r.S: 13.45)
Star Trek(SF,SUA,1988-1994): TVR 1: D.: 16.10 ; SAT1:Ma- V: 15.55 S: 15.50; ITALIA 1: S: 0.35

SERIALE – DESENE ANIMATE

A fost odată... Cosmosul: 3 sat: Ma: 17.35
Batman:*PRO 7:D:11.05
Highlander (F):M6: Mi:17.00
Vampirul Ketchup: 3 sat: V: 17.05
Voltron: TVR 2: L: 16.00
Macron I: TVR2:Ma, Mi, S: 16.00, D: 16.05

LEGENDA:

SF-Science Fiction; H-Horror; F-Fantastic, a-aventuri/acţiune; th-thriller; p-poliţist; er-erotic, co-comedie; w-western; da-desene animate
L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii
z - zilnic; ex - exceptînd; r- reluare, ep. - episod

Selecţie:
Ioan PAVELESCU

MARTE –

mai aproape ca oricînd...

(Science & Vie, august 1988)

Cercetătorii din fostele state sovietice au făcut publice principalele caracteristici ale navetelor interplanetare care vor transporta echipaleje umane către planeta Marte în jurul anului 2025.

Academicianul şi pionierul Valentin Petrovici Gluşko estimează că din punct de vedere tehnic este posibil să se imagineze o călătorie de 12 pînă la 18 luni care va permite la 4 sau 6 persoane să ajungă pe planeta Marte. Navetele marţiene, plasate pe orbită în jurul Terrei cu ajutorul rachetelor Energia, care vor fi compuse din module de cca 100 tone, conţin:

– Secţiunea locuibilă. Aceasta va fi derivată din staţia orbitală Mir. Un echipament special le va permite cosmonauţilor să se pună la adăpost de radiaţiile şi erupţiile solare.

– Secţiunea marţiană. Va descinde pe Marte şi va fi echipată cu sisteme ce vor permite comunicaţia între planetă şi nava rămasă pe orbită.

– Secţiunea propulsoare. Va conţine motoarele şi rezervoarele de carburanţi. Alegerea modului de propulsie este condiţionată de masa iniţială a complexului, la plecarea de pe Terra şi de durata voiajului. V.P. Gluşko propune 3 moduri de propulsie:

• Propulsia chimică clasică (hidrogen / oxigen lichid). Carburantul folosit va fi calculat în funcţie de necesităţile frînărilor în apropierea Terrei. Masa iniţială a navetei se cifrează la cca 2500 tone.

• Propulsia nucleară. Un reactor nuclear încorporat va conduce la o masă finală de cca 800 tone pentru întreaga navetă. Această tehnologie este deja aplicată de America şi Rusia, dar ea poate fi încă îmbunătăţită.

• Propulsia termoionică. Căldura unui reactor nuclear este folosită pentru producerea unui cîmp electric ce va servi la accelerarea ionilor care asigură propulsia. Această tehnologie a fost şi ea aplicată pentru corectarea traiectoriei sateliţilor de telecomunicaţie. Totuşi, multă muncă este necesară pentru transpunerea acestui vis în realitate... Masa iniţială a navetei – cca 450 tone.

Întoarcerea pe Terra cu o viteză de cca 11 km/s se poate efectua în două moduri: fie prin plasarea navetei pe o orbită în jurul Terrei, folosind o cantitate de carburant considerabilă pentru frînare, fie printr-o întoarcere aerodinamică directă.

Prudent, V.P. Gluşko nu estimează costul aventurii. Roald Sadgeev, de la Institutul pentru Cercetări Spaţiale din Moscova, crede că o asemenea expediţie se va cifra la 50 pînă la 100 de miliarde de dolari. El prevede constituirea unei comisii internaţionale în vederea trasării, în linii mari, a necesităţilor impuse de acest proiect... grandios.

Pagină realizată de
Robert David

DINOZAURII DE LÎNGĂ NOI...

(Science & Vie, mai 1994)

Problema filiaţiei păsări – reptile aduce într-un fel cu eterna problemă a descendenţei ou – găină... De fapt, se pare că păsările descind din reptile şi, mai mult, s-a ajuns la concluzia că strămoşii înaripatelor fac parte din clasele dinozaurilor. Studii comparate ale membrelor anterioare, ale umerilor şi maxilarelor speciilor din cele două grupuri au demonstrat că există mari similitudini între aceste părţi de organism. Mai mult, Claudia Barreto, paleontolog la Universitatea din Wisconsin – Statele Unite, a demonstrat că celulele din cartilagiile de creştere ale păsărilor au exact aceeaşi formă cu aceea găsită în fosilele speciei maiasaurus şi că acestea nu diferă fundamental de cele aparţinînd reptilelor actuale.

Aceste indicii suplimentare susţin ideea filiaţiei dintre păsări şi dinozauri. De aici, nu este exagerat să ne gîndim că aceştia din urmă nu au dispărut deloc, ba chiar ei trăiesc prin porumbeii din oraşul nostru, prin struţii care pot fi văzuţi de-a lungul savanelor sau prin vulturii care desenează cercuri pe oglinda cerului.

Masa ascunsă a Universului

(date din Science & Vie 1993 – ianuarie)

Ceea ce noi numim Univers include pe de-o parte Pămîntul, planeta care ne este mamă, viaţă şi casă, iar pe de altă parte tot restul: Soarele, planetele, stelele şi galaxiile. În principal, Universul este format din „restul", plus Pămîntul, acesta din urmă avînd o mai mare importanţă pentru astronomii care încearcă să străpungă hăurile nopţii, de pe suprafaţa sa.

Aşteptat de mai bine de şapte ani, telescopul spaţial Hubble a transmis în 1993 o serie de date care au condus la concluzia (deloc plăcută...) că 90% din Univers ne scapă de sub observaţie. Şi nu numai atît. Se pare că Universul invizibil este de zece ori mai greu decît Universul vizibil.

Pentru detectarea masei unei zone invizibile din spaţiu, telescopul Hubble a folosit o metodă destul de originală: lumina emisă de o stea foarte îndepărtată soseşte întîi în telescopul spaţial, apoi îi parvine o a doua oară, după ce a fost deviată de masa unui nucleu de materie aflat pe direcţia emisiei. Se obţin astfel două imagini decalate ale aceluiaşi obiect celest. Analiza lor va duce la calculul masei nucleului invizibil.

În zonele interstelare, acolo unde spaţiul este „curat", se află o densitate măsurabilă de cca 1 atom/cm^3. În norii de materie stelară, măsurătorile făcute cu ajutorul radioastronomiei au arătat că se găsesc 10 pînă la 100 de atomi/cm^3. Este încă destul de puţin dacă ne gîndim că, în condiţii obişnuite de temperatură şi presiune proprii atmosferei terestre, se găsesc pînă la $6x10^{19}$ atomi/cm^3 de hidrogen. Ori, între 10 şi 10^{19} este o diferenţă la fel de mare ca între 10 granule de nisip şi tot nisipul de pe litoralul Mării Negre... Am dat aceste date pentru a sublinia, dacă mai era nevoie, cît de puţine şanse sînt în a descoperi viaţă în mările de spaţiu care ne înconjoară.

Cea mai deprimantă este însă povestea acestui telescop. Înainte de plasarea sa pe orbită, purta cu sine toate speranţele astronomilor, pentru că el trebuia să vadă dincolo de hotarele la care se ajunsese cu observaţiile realizate de la sol. Odată ajuns în spaţiu, s-a constatat că oglinda sa era atinsă de un defect major, relatează *Science & Vie.*

Aflată la o temperatură apropiată de zero absolut, materia neagră nu emite nici un fel de radiaţie care să poată fi detectată, dar masa ei este aproximativ constantă.

Hubble ne-a făcut să ştim mai multe. Poate că a fost încă un pas, cine ştie...

Dacă ar fi să amintim aici de proiectul SETI sau de proiectele de genul TAU (Thousand Astronomical Units) ori de OZMA sau „Blue Book Project", se pare că oamenii de ştiinţă care au posibilitatea să-şi pună în practică ideile mai mult sau mai puţin sănătoase sunt loviţi de o boală foarte gravă: lipsa comunicării.

Oare există un monopol asupra adevărului?

E greu de aflat... Dacă nu imposibil.

Primul Congres Internaţional DRACULA

Între 25 şi 29 mai a avut loc în organizarea Ministerului Culturii, Ministerului Turismului, Centrului de studii umaniste din Santa Barbara, Institutului de Etnografie şi Folclor, Institutului de Istorie Militară, Fundaţiei Ethnos şi Societăţii Transilvane Dracula primul *Congres Internaţional Dracula*.

Au fost prezenţi peste 20 de conferenţiari din 8 ţări: Canada, SUA, Anglia, Italia, Franţa, Suedia, Iugoslavia şi România, profesori universitari, cercetători din domeniile religiiei comparate, istoriei, etnologiei şi folclorului, antropologiei, preşedinţi de filiale DRACULA Fan Club, autori de romane, dintre care amintim pe cunoscutul istoric Radu Florescu (Boston College - SUA), Elizabeth Miller (Memorial University of Newfoundland - Canada), Gordon J.Melton (Santa Barbara Center for Humanistic Studies - SUA), Massimo Introvigne (Center for the Study of New Religions - Torino), Silvia Chiţimia (Institutul de Etnografie şi Folclor - Bucureşti).

Congresul s-a bucurat de o participare de excepţie din partea presei interne şi internaţionale, fiind prezenţi un număr de peste 60 de ziarişti de la : NBC, TF1, RAI1, TVR, TELE 7abc, Canal 38, BBC, TIMES, agenţiile de presă: AP, EPA, REUTERS, EFE ca şi de la cele mai importante publicaţii interne.

Participarea masivă şi de bună calitate - peste 300 de persoane - la acest prim Congres Internaţional DRACULA se datoreşte ingenioasei idei a organizatorilor de a-l mediatiza nu printr-o publicitate costisitoare ci prin difuzarea prin reţeaua INTERNET realizată de filialele Societăţii Transilvane Dracula din SUA şi Canada, informaţii preluate rapid de presa internaţională.

Lucrările congresului s-au deschis joi, 25 mai, la hotel Bucureşti, în prezenţa ministrului turismului, dl. Dan Matei Agaton şi au continuat în următoarele zile pe traseul: Castelul Peleş. Poiana Braşov, Cetate, Braşovului, Sighişoara, Tg. Mureş, Bistriţa, Castelul Dracula (Pasul Tihuţa).

La Sighişoara a avut loc un spectacol pe tema procesului vrăjitoarelor, iar la Castelul Dracula un spectacol complex în care s-a distins trupa de pantomimă condusă de Dan Purec, urmat de un bal mascat. Închiderea lucrărilor a avut loc la Castelul Dracula fiind pecetluită de înmînarea diplomelor către toţi participanţii.

Scopul congresului a fost clarificarea relaţiei între adevărul istoric al vieţii şi al domniei lui Vlad Ţepeş şi abundenta literatură şi filmografie de orientare vampirică care îşi are izvorul în cartea lui Bram Stoker - *Dracula*. Materialele prezentate de către conferenţiari au abordat o multitudine de faţete ale acestei relaţii, de la „Geneza lui Dracula" (Elizabeth Miller), „Influenţa lui Dracula asupra literaturii şi cinematografului american contemporan" (Raymond Mc Nally), „Ce a făcut renaşterea lui Dracula pentru România" (Radu Florescu) la „Vlad Ţepeş - istoria, mitul şi pseudomitul" (Constantin Bălăceanu Stolnici).

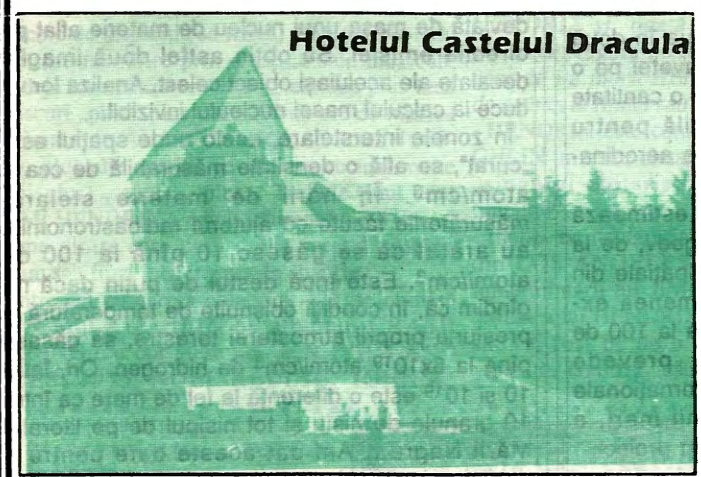

Organizatorii Congresului au avut în vedere atît o mai bună cunoaştere între pasionaţii acestui gen, mult mai numeroşi pe plan internţional decît se poate aprecia la prim vedere - au fost prezenţi participanţi din Australia şi Japonia - cît şi clarificarea unor prbleme specifice fenomenului vampirismului prea puţin cunoscute cel puţin de publicul românesc.

Cu siguranţă că puternica mediatizare internaţională a congresului a realizat şi o largă promovare a turismului românesc, participanţii find conduşi pe circuitul turistic Dracula al firmei Bravo Group, circuit presărat la tot pasul de spectacole folclorice şi mîncăruri tradiţionale.

În cadrul congresului a avut loc în premieră numirea de „Ambasadori ai Contelui Dracula" în Anglia (Gordon Melton) şi Italia (Massimo Introvigne), acordarea titlului de „Cavaler al Casei Dracula" d-lui ministru Dan Matei Agaton şi de „Contesă de Casa Dracula" (Elizabeth Miller - Canada).

Ca pentru a sublinia atmosfera uşor supranaturală ce a caracterizat acest congres, participanţii au avut surpriza să fie întîmpinaţi de recepţionerii hotelului „Coroana de Aur" din Bistriţa cu urarea „veniţi şi luaţi lumină" însoţită de lumînările de rigoare, totul datorită unei pene electrice generalizate. Acest incident a fost în ton cu întîmplarea de la Poiana Braşov din ziua precedentă cînd, în timpul unei expuneri despre elementele supranaturale prezente în folclorul românesc, au apărut de sub tribună două pisici care păreau fascinate de argumentaţia vorbitoarei şi care nu au părăsit tribuna pînă la încheierea lucrărilor.

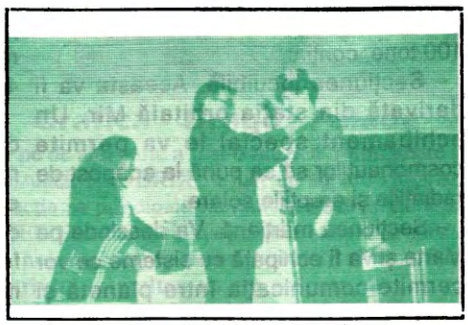

E. Miller înobilată *Contesă de casă Dracula* de domnul Păduraru preşedintele Asociaţiei Transilvane Dracula

Congresul a prilejuit şi o expoziţie de ingeniozitate din partea mai multor firme şi persoane particulare. Au fost organizate expoziţii de artă plastică şi aplicată, carte, filatelie, toate avînd ca model central mitul Dracula, Societatea Transilvană Dracula a lansat seria de vinuri Dracula iar Societatea Europeana Drinks a prezentat vodca Dracula şi lichiorurile Draculina.

Putem afirma cu sigranţă că acest congres a fost o reuşită din punctul de vedere al participării atît a conferenţiarilor cît mai ales al presei internaţionale, iar performanţa participanţilor de a parcurge în numai patru zile un traseu conceput pentru cel puţin o săptămînă rămîne de admirat.

Fotoreportaj de
Dana GROZEA